

ஆரிய பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகளும் - திராவிட இயக்கத்தின் எதிர்வினைகளும்.

எழுத்தாளர் ஞான வள்ளுவன்

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு தொடங்கி பல்வேறு காலகட்டங்களில் வடக்கிருந்து வந்தேறிய ஆரிய பார்ப்பனர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான சூழ்ச்சியால் அரசாண்ட மன்னர்களின் ஆதரவோடு தங்களின் சாஸ்திரங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் கலாச்சாரத்தையும் இம்மண்ணில் வேருன்றச் செய்ததால் பார்ப்பனரல்லாத மக்களிடையே வர்ண பேதங்களும், சாதிக் கட்டமைப்பும் உருவாகின. இதன் காரணமாக தமிழ் மக்களின் கல்வி உரிமையும், தொழில் நுட்பங்களும், கலைகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் மெல்லச் சிதைந்து போயின.

பன்னெடுங்காலமாக தமிழர்கள் மீது ஆரியம் தொடுத்த இந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்பினை முறியடிக்க பலகாலமாக பலர் பேசியும், போராடியும் பலனில்லா நிலையில், நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் தோன்றிய திராவிட இயக்கத்தின் எதிர்வினையால் இன்று அதன் வீரியத்தை நிலை குலையச் செய்துள்ளது என்றாலும் முழுமையாக வெற்றி பெறவில்லை என்பதே உண்மை. இன்றைக்கும் பாசிச ஒன்றிய அரசின் அதிகார பலத்தால் அஃது அடிக்கடி வேகமாகத் தலைதூக்குகிறது அப்போதெல்லாம் திராவிட இயக்கம் முனைப்போடு எதிர்க்கிறது. தேவைப்படுமிடங்களில் விரட்டியடிக்கிறது. இதனால் அவ்வியக்கத்தை எப்படியாவது அழித்தொழிக்க வேண்டும் என்று ஆரிய ஆதிக்க சக்திகள் முனைகின்றன.

சமீபகாலமாக மொழித் திணிப்பு வழியாகவும், கல்வியில் மாற்றங்கள் வழியாகவும், மாநில உரிமைகளைப் பறிக்கும் வகையிலும் தமிழினத்தின் உரிமைகளை அழிக்கத் துடிக்கும் அவர்களின் படையெடுப்பின் வரலாறு குறித்தும், அது ஏன் முறியடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது குறித்தும், இதில் திராவிட இயக்கத்தின் பங்கு என்ன என்பது குறித்தும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

கட்டுரைக்கான நோக்கம்:

ஓர் இனத்தை அழிப்பதற்கு முதலில் அதன் மொழியை அழிக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்ப, தமிழ்நாட்டின் கல்விக்கூடங்களில் கட்டாய இந்தித் திணிப்பு என்ற பெயரில் தமிழ் மொழிக்கு இடையூறு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் போதெல்லாம் திராவிட இயக்கத்தின் எதிர்ப்புகள் மொழியைக்காக்கும் போராட்டம் மட்டுமல்ல. தமிழர்களின் கல்வி, பண்பாடு, கலாச்சாரம் கலை இலக்கியம் ஆகியவற்றின் உரிமைகளைக் காப்பதற்கானப் போர் என்றே கூறலாம்.

1937ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1965ஆம் ஆண்டு தீவிரமடைந்த இந்தி எதிர்ப்புப்போரின் விளைவாக ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளில் பலர் உயிர் தியாகம் செய்தனர். அப்போதைய பிரதமர் நேரு தமிழ் நாட்டில் விரும்பும் வரையில் தாய்மொழி மற்றும் ஆங்கிலம் என இருமொழிக் கொள்கையே தொடரும் என்று உறுதியளித்தார்.

இந்நிலை தொடரும் நிலையில், தற்போதுள்ள ஆர்.எஸ்.எஸ். பின்புலமுள்ள ஒன்றிய அரசு, இந்தியையும், சமஸ்கிருதத்தையும் திணிக்கும் முயற்சியில் முனைப்போடு ஈடுபட்டுள்ளது.

இதற்கான மறைமுக வழியாகப் புதிய கல்விக் கொள்கையை தமிழகத்தில் நடைமுறைப் படுத்த வலியுறுத்துகிறது. மொழியையும், இனத்தையும் காக்கும் முனைப்பியக்கமாம் இன்றைய “திராவிட மாடல்” தமிழ்நாடு அரசு அதை ஏற்க மறுக்கிறது.

எந்த அழுத்தம் கொடுத்தாவது தமிழ் நாட்டில் இந்தியைக் கல்விக் கூடங்களில் கட்டாயமாக்க ஒன்றிய அரசு முனைவது அதன்வழியாக வடமொழியாம் சமஸ்கிருதத்தை புகுத்தி, தமிழர்களின் மொழி, பண்பாட்டுக் கலாச்சார அழிப்புக்கு மட்டுமின்றி ஒரு கட்டத்தில் இன அழிப்புக்கு வழி வகுத்து விடும் என்று உணர்வாளர்கள் அச்சப்படுகின்றனர். தமிழர் நாகரிகமே இந்திய மண்ணில் முதலானதும், பழமையானதுமாகும் என்று அறிவியல் பூர்வமாக நிரூபிக்கும் கீழடி அகழாய்வு முடிவினை ஏற்க மறுக்கிறது. தமிழர்களின் தொன்மையான மருத்துவ முறையான சித்த மருத்துவத்திலிருந்தே வடநாட்டு ஆயுர்வேதம் தோன்றியது என்று பலச் சான்றுகள் உள்ள நிலையில் தமிழரின் மருத்துவமுறைக்கு சிறப்பு வந்திடக்கூடாது என்பதற்காக சித்த மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதற்கான தமிழக அரசின் தீர்மானத்தின்மீது தனது ஒப்புதலை அளிக்காமல் காலம் தாழ்த்தி வருகிறார் ஆரியத்தின் பிரதிநிதியான ஆளுநர்.

இப்படிப் பல வழிகளில் தொடரும் ஆரிய பண்பாட்டுப் படையெடுப்புக்கு எதிரான போரில் முனைப்புடன் எதிர் நின்றுப் பல வெற்றிகளைக் கண்டதும், கண்டுவருவதும் திராவிட இயக்கமே., இந்நிலையில் இப்படையெடுப்புகள் குறித்தும் திராவிட இயக்கம் அதனைத் தீரமுடன் எதிர்கொண்டுவரும் வரலாறு குறித்தும் அறிந்து கொள்ளவது முழு வெற்றி காணும்வரை இக்காலத் திளைஞர்களும் வருங்கால சந்ததியினரும் இப்போரில் தொய்வின்றி உணர்வோடு ஈடுபட உதவும் என்பதுதே கட்டுரைக்கான நோக்கமாகிறது.

மொழியின் தோற்றமும் தமிழின் சிறப்பும் தொன்மையும்

ஓர் இனத்தின் மீதான பண்பாட்டுப் படையெடுப்பு என்பது அவ்வினத்தின் மொழி, கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கங்கள், கல்வி, வரலாறு, உரிமைகள் போன்ற அனைத்தையும் அழித்து தங்களுடையதை நிலைநாட்ட முற்படும் மாற்று இனத்தாரின் ஆதிக்க

செயல்பாடுகளேயாகும். அவ்வகையில் முதலில் தாக்கப்படுவது மொழியே யாகும். இதனை உலக வரலாறு பலவிடங்களில் நிறுபித்துள்ளது. எனவே மொழி என்பது என்ன? தமிழ் மொழியின் வரலாறும் சிறப்பும் யாது? என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது.

எனவே, மொழி குறித்து ஓர் அறிஞரின் கருத்து என்ன என்பதைக் காண்போம்.

“பலர் சேர்ந்து ஒரு சமுதாயமாய் ஓர் இனமாய்ப் பழகி வாழ்வதற்குத் துணையாக உள்ள சிறந்த கருவி மொழியே. பலர் ஓர் இனமாய் வாழ்கின்றனர் என்பதற்கு உண்மையான அறிகுறி அவர்களின் நிறம் முதலிய எவையும் அல்ல அவர்கள் பேசும் மொழியே உண்மையான அறிகுறி எனலாம். சமுதாய வாழ்வுக்கு அறிகுறியாக உள்ள மொழியே அந்தச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக உள்ளது சமுதாயத்தால் வளர்ந்து சமுதாயத்தை வளர்த்து வருவது மொழியே எனலாம்.” (1)

உலகின் மூத்த குடியான தமிழரின் தாய்மொழியாம் தமிழ், தொன்மையான இலக்கிய, இலக்கண வளம் பெற்ற மொழியாகும். மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூல்தான் தமிழில் தொன்மையானது எனும்போது, அந்த இலக்கணத்திற்கு முன் பல இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். சங்கங்கள் வைத்துத் தமிழ் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் அவற்றுள் முதல் தமிழ்ச் சங்கம் இன்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே நிறுவப்பட்டது என்றும் அறியப்படும்போது தமிழ் மொழியின் தொன்மையும் வளமும் புலப்படுகின்றன. இத்தொன்மொழி பேசிய தமிழர்கள் அந்நாளில் தமிழ் நாட்டில் மட்டும்தான் வாழ்ந்து வந்தார்களா? அன்றி வேறு பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தார்களா? வரலாற்றுள் நுழைவோம்.

இந்திய வரலாற்றில் சுமார் 3000 ஆண்டுகள் பழமையான சிந்து சமவெளி நாகரிகமே மிகப் பழமையானது என்றும், இன்றைய பாக்கிஸ்தான் நாட்டில் உள்ள மொகஞ்சதாரா, ஹரப்பா ஆகிய நகரங்கள் அன்றைய உயர்ந்த சிந்துவெளி நாகரிக வாழ்க்கையில் இருந்த மக்களுடையது என்றும் கண்டறியப்பட்டது. இதற்கு முதன்முதலில் வித்துன்றியவர் சர் ஜான் மார்ஷல் என்பார் ஆவர். ஹீராஸ் பாதிரியார் என்பார் பல்வேறு

ஆதாரங்களைக் காட்டி சிந்துவெளி மொழி அன்றைய தமிழ் வடிவமே என்று கூறியுள்ளார். அதுபோல ஆய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன் தன் ஆய்வில் மொகஞ்சதோரா முத்திரைகளின்மேல் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்களை ஒத்துள்ளன என்று கூறியுள்ளார்.

சமீபத்தில் தமிழ் நாட்டின் ஆதிச்சநல்லூர், கீழடி போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் பழமையான பாளை ஓடுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்களுக்கும் சிந்து சமவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பாளை ஓடுகளின் எழுத்துக்களுக்கும் ஒற்றுமைகள் உள்ளன என்பதை ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இதன்படி இந்தியாவின் பழமையான நாகரிகத்திற்கு சொந்தக்காரர்கள் தமிழர்களே என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

ஆனால் வடநாட்டுப் பார்ப்பன ஆய்வாளர்கள் இதனை ஏற்பதில்லை. மாறாக சிந்துவெளி நாகரிகம் என்பது புராணங்களில் மட்டும் பேசப்பட்ட, கற்பனையான சரஸ்வதி நதியோடும், சிந்து நதியோடும் இணைந்த “சிந்து சரஸ்வதி நாகரிகம்” என்று திரித்தும், அதனை காலத்தால் பிற்பட்ட வேத கால ஆரிய நாகரிகமாகவும் சித்தரிக்க முனைகின்றனர். இதற்கான எந்த ஆதாரமும் இதுநாள்வரை கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் சிந்து வெளி நாகரிகத்திற்கு முன்னதாகவே தமிழர்களின் நாகரிக வாழ்வு இருந்தது என்பதை ஆய்வு முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழகத்து அகழாய்வுகளில் கிடைத்த இரும்புப் பொருட்கள் 5300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்றும், அப்போதே சிறந்த நாகரிகத்திற்கு உரியவர்களாகத் தமிழர்கள் இருந்துள்ளனர் என்றும் அறிவியல் பூர்வமாக கண்டறியப்பட்டுள்ளது. சிந்து வெளி ஆய்வுகளில் இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பதால் அற்கு முற்பட்டது தமிழர் நாகரிகம் என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். ஆனால் இதனை ஒன்றிய அரசு ஏற்க மறுக்கிறது. இந்த வகையில் சிந்துவெளி நாகரிகம் குறித்து விருப்பு வெறுப்பின்றி தமிழர் வரலாற்றை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுதியுள்ள ஓர் அறிஞரின் கூற்றை நாம் விரிவாகக் காண்பது அவசியமாகிறது.

“சிந்து வெளி நாகரிகத்தை ஆரிய நாகரிகத்துடன் வேறு சிலரும் ஒப்பிட்டுள்ளனர். சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் மிகப் பழங்கால வேதமொழி எழுத்துகளுடன் தொடர்புடையன என்றும் களிமண் முத்திரைகளின்மேல் காணப்படும், விலங்குகளின் வடிவங்கள் ஆரியரின் வேள்விகளையும் அவற்றில் பலியிடப்பட்ட விலங்குகளையும் குறிப்பன என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆரியர்கள் வேள்விகளில் பசுக்களையும் ஆடுகளையும் பலியிடுவது வழக்கம். ஆனால், மொகஞ்சதாரோ முத்திரைகளின் மேல் யானையின் உருவங்களும் காண்டாமிருகங்களின் உருவங்களும் பொற்றிக்கப்பட்டுள்ளன. எக்காலத்திலும் இவ்விலங்குகள் ஆரியரின் வேள்விகளில் பலியானதில்லை. எனவே, மொகஞ்சதோரா மொழியுடன் ஆரிய மொழி எவ்விதத்திலும் தொடர்புடையதன்று என்று கொள்ளலாம்.

இதுவரையில் கிடைத்துள்ள சான்றுகளைக் கொண்டு கி.மு.1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வட இந்தியாவில் ஆரிய நாகரிகம் தோன்றியிருக்க முடியாது என்பது வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கொண்டுள்ள முடிவாகும். இருக்கு அதர்வண வேதங்களில் காணப்படும் இலக்கிய அமைப்பைக் கொண்டும் புதை பொருள் சான்றுகளைக் கொண்டும் ஆரிய நாகரிகமானது கி.மு.1100-1000 ஆண்டுகளில் இருக்கலாம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். சிந்துவெளி நாகரிகம் மறைவுக்கும் இந்திய நாட்டுக்குள் ஆரியர்கள் நுழைந்ததற்கும் இடையில் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து போயினவாதலின் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை ஆரியரின் நாகரிகமாகக் கொள்ளலாகாது. மேலும், ஆரிய நாகரிகம் நாட்டுப்புறத்தோடு ஒன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளது. ஆனால், சிந்துவெளி மக்கள் பெரிய பெரிய நகரங்களை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவர்கள்; அவர்களுடைய நாகரிகம் நகர்புறத்து நாகரிகமாகும். மொகஞ்சதோரா முழுவதும் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டதொரு நகரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. அதன் அழகிய தெருக்கள் யாவும் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டன. சொக்கட்டான் கோடுகளைப்போல அவை நேர் நேராக ஓடுகின்றன. நகரத்தின் சுற்றளவு சுமார் 3-4 கி.மீ. இருக்கும். கடல் போல விரிந்தோடிய சிந்து நதிக்கரையின்மேல்

அந்நகரம் அமைந்திருந்தது. நாட்டுப் புறங்களில் சிற்றூர்களில் வாழ்ந்து வந்த ஆரியரின் பொலிவற்ற நாகரிகத்திற்கும், திகைப்பூட்டும் வாழ்க்கை வசதிகள் பலவும் வாய்க்கப்பெற்ற மிகப் பெரும் நகரங்களில் வாழ்ந்து வந்த சிந்துவெளி மக்கள் வளர்த்திருந்த நாகரிகத்திற்கும் இடையே எவ்வளவு வேறுபாடு!

இஃதன்றி சிந்துவெளிச் சிதைவுகளில் இலிங்க உருவங்கள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்துவெளி மக்கள் இலிங்க வழிபாடு உடையவர்கள் என இதனால் விளங்குகிறது. ஆனால், இருக்கு வேதகால ஆரியர்கள் இலிங்க வழிபாட்டை எள்ளிப் புறக்கணித்தனர். இலிங்கத்தை வழிபட்டவர்களும், அதைப் பழித்துப் பாடியவர்களும் ஒரே இனத்தவராவர் என்று கூற முடியாது. வேதகால ஆரியர்கள் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்தவர்களாக இருந்து பிறகு கங்கை வெளியில் பரவிக் குடியேறியவர்களாயின் சிந்துவெளிச் சின்னங்களான எழுத்து முத்திரைகளையும், செப்பேடுகளையும் பொறிக்கும் வழக்கத்தையும் தம்முடனே கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் வேதகால நாகரிகத்தில் இவ்விரண்டும் காணப்படவில்லை....(2)

பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் இவ்வறிஞர் எழுதியதை உறுதி செய்யும் வகையில் இன்றைக்குக் கிடைத்துள்ள அகழாய்வின் அறிவியல் பூர்வ முடிவுகள் இந்திய நிலப்பரப்பு முழுமைக்கும் அன்றைக்கு உரிமை உடையவர்களாக இருந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை பறைசாற்றுகின்றன. இதனை ஏற்க மறுக்கும் ஒன்றிய அரசு மாறாக, தமிழர்களிடையே இந்துத்துவ பார்ப்பனிய கலாச்சாரத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமாயின் அனைத்தையும் சமஸ்கிருத மயமாக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு முன்னோட்டமாக இந்தியைத் திணிக்க வேண்டும் என்று கருதி அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனை எதிர்ப்பதற்கு முன்பாக, பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே வேதங்களையும், கடவுள்களையும் காட்டி அரசாண்ட மன்னர்களை மண்டியிடச் செய்து தங்கள் மதக்கொள்கைகளை நிலைநாட்டி அதன் வழியாக ஆரியமயமாக்கல் என்கின்ற பண்பாட்டுப் படையெடுப்பு பார்ப்பனர்களால் தமிழகத்தில் துவக்கப்பட்டதன் வரலாறு என்ன என்பதைச் சுருக்கமாக அறிந்து கொள்வது அவசியம்.

தமிழகம் நுழைந்த வட நாட்டு மதங்களுள் நிலைத்து விட்ட ஆரிய மதமும்

தமிழகத்தில் ஆரியமயமாக்கல் எப்போது துவங்கியிருக்க வேண்டும்? அவர்களின் வைதீக சனாதன மதம் இங்கு அவ்வாறாயின் எப்போது நுழைந்தது? அப்போது அதன் நிலை என்ன? அப்போதிருந்த சூழல்கள் யாவை?

தமிழர்களின் வாழ்வில் “வழிபாடு” என்பது பன்னெடுங்காலமாக இருந்தாலும் “மதம்” அல்லது “சமயம்” என்ற அமைப்பு அப்போது இல்லை. தம்மினக்குழுத் தலைவர்களையும், அரசர்களையும், வீரர்களையும் வழிபாட்டுக்கு உரியவர்களாகக் கொண்டிருந்தனர். இறந்துபோன அவர்களின் நினைவாக வைத்த நடுக்கல்லை வணங்கத் தலைப்பட்டனர். அவ்வாறே தம் வாழ்வுக்கு உதவும் இயற்கையையும் வழிபட்டனர்.

ஆனால் வட நாட்டின் நிலை வேறாக இருந்தது. அங்கு கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கௌதம புத்தரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புத்த மதம் மகாவீரரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஜைன மதம் போன்று வேதங்களின் அடிப்படையில் உருவான பிராமண மதமான வைதீக மதமும் இருந்தது.

இம்மதத்தார் தம் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காக இந்திய நிலப் பரப்பு முழுமைக்கும் பயணித்தனர். அந்த வகையில் மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கு மதங்களும் தமிழகத்தில் நுழைந்தன. இந்நிகழ்வு ஏறக்குறைய கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பது ஆய்வாளர்களின் கூற்றாகும். அது குறித்துக் காண்போம்.

“பௌத்த மதம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த காலத்தில் வேறு வடநாட்டு மதங்களும் இங்கு வந்து சேர்ந்தன. அவை ஆருசுதம் எனப்படும் ஜைன மதமும், பிராமண மதம் எனப்படும் வைதீக மதமும், பூரணன் என்பவரை வழிபட்டொழுகும் ஆசீவக மதமும் என்பன. இந்த மதங்கள் வடநாட்டில் தோன்றியவை. பௌத்த மதத்தை உண்டாக்கிய சாக்கிய புத்தரும், ஜைன மதத்தையுண்டாக்கிய வர்த்தமான மகாவீரரும், ஆசீவக மதத்தை உண்டாக்கிய கோசால மக்கலிபுத்திரரும் ஒரே காலத்தில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தவராவர். இந்த மதங்கள் உண்டான காலத்தில் வைதீக மதமும்

இருந்தது. இந்த நான்கு வட நாட்டு மதங்களும் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தன. பௌத்த மதம் அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பரவச் செய்யப்பட்டது என்று அறிந்தோம். ஜைன மதம், அசோக சக்கரவர்த்தியின் பாட்டனான சந்திர குப்த அரசன் காலத்தில் தென்னாடு வந்ததாகச் சான்றுகள் உள்ளன. சற்றேறத்தாழ இதே காலத்தில்தான் வைதீக பிராமண மதமும், ஆசீவக மதமும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருக்கவேண்டும். அக் காலத்தில் வடநாட்டு மதங்களிலின்று வேறுபட்டதும் தனிப்பட்டதுமான ஒரு மதத்தைத் தமிழர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். வடநாட்டு மதங்களின் தொடர்பற்ற புராதன மதமாக இருந்தது அக்காலத்துத் தமிழர் மதம்...” (3)

(இங்கு தமிழர்களின் தொன்மையான வழிபாட்டு முறையினை மற்ற மதங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பிக்கவே அதனை மதம் என்று சொல்கின்றார் நூலாசிரியர் என்றே கொள்ள வேண்டும்.)

தமிழ்நாட்டில் நுழைந்த மதங்களில் பௌத்தமும், ஜைனமும் உடன் வந்த வைதீக மதமான பிராமண மதத்தின் கொள்கைகளுக்கு எதிராகவும், மனித நேயத்திற்கு ஆதரவாகவும் குறிப்பாக, பிராமண மதத்தில் விலங்குகளை உயிர்பலி கொடுக்கும் வேள்விகளும், யாகங்களும் முதன்மை படுத்தப்பட்ட நிலையில் அதற்கு மாறாக உயிர்க்கொலையினை எதிர்க்கும் கொள்கையினைக் கொண்டிருந்த பௌத்தமும், ஜைனமும் மக்களிடையே விரைவில் செல்வாக்கு பெற்றன. இதனால் வடக்கிருந்து வந்த மதங்களிடையே பூசல்கள் எழுத்தொடங்கின. அஃது காலப்போக்கில் பெருக்கமடைந்து மக்களிடையே குழப்பத்தை ஏற்படுத்தின. துவக்கத்தில் ஜைன பௌத்த மதங்களில் நாட்டம் கொண்டிருந்த மக்கள் அவற்றின் கொள்கைகள் கடினமாகவும் கடைபிடிக்க முடியாதிருந்ததாலும் அவற்றை விரைவில் வெறுக்கத் தொடங்கினர். இதனை சாதகமாக்கிக்கொண்ட பிராமண மதம் மெல்லத் தன் சுபாவத்தை வெளிக்காட்டத் தொடங்கியது. அது குறித்து ஓர் ஆய்வறிஞரின் இக்கூற்றினை நோக்கினால் இஃது தெளிவாகும்.

” வைதீக பிராமண மதம் யாகத்தில் உயிர்கொலை செய்யும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தபடியாலும் நால்வகை சாதிப் பாகுபாடுடையதாய்ப் பிராமணர்கள்

மட்டும் உயர்ந்தவர் என்னும் கொள்கையுடைய தாயிருந்தபடியாலும் இவற்றிற்கு மேலாக பிராமணர் தவிர மற்றவர்கள் வேதத்தைப் படிக்கக்கூடாது என்று தடுத்து வந்தபடியாலும் இவ்விதக் குறுகிய கோட்பாட்டினையுடைய வைதீக மதத்தில் மக்களுக்கு மனம் செல்லவில்லை. ஆகவே கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடு வந்த வைதீக பிராமண மதம் கி.பி. ஆறாவது அல்லது ஏழாவது நூற்றாண்டு வரையில் பொது மக்களின் செல்வாக்கு பெறாமல் ஒதுக்கப்பட்டே வந்தது. கி.பி.ஆறாவது அல்லது ஏழாவது நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வைதீக மதம் தனது அடிப்படையான கொள்கைகள் சிலவற்றில் மாறுதல் செய்துகொண்டு புத்துயிர் பெற்றது. அஃதாவது யாகங்களில் உயிர்க்கொலை செய்வதை நிறுத்தியதோடு கொற்றவை முருகன் சிவன் திருமால் முதலான திராவிட (தமிழ்த்) தெய்வங்களைத் தன் மதக்கடவுளராக ஏற்றுக்கொண்டு புதிய உருவம் பெற்றுவிட்டது. இந்த மாறுதலுடன் “பக்தி” இயக்கத்தை மேற்கொண்டபடியால் இந்த மதம் பொது மக்கள் ஆதரவைப்பெறவும் பண்டைப் பகையுள்ள ஜைன பௌத்த மதங்களைக் கடுமையாகத் தாக்கித் தோற்பிக்கவும் முடிந்தது. சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், திருமங்கையாழ்வார் போன்ற சைவ வைணவத் தொண்டர்கள் தோன்றிப் புதிய இந்து மதத்தை நிலைநாட்டவும், ஜைன பௌத்த மதங்களை ஒழிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள். கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தப் புதிய வைதீக இந்து மதம் ஜைன பௌத்த மதங்களுடன் போர் தொடங்கி வெற்றி பெற்றது...” (4)

இவ்வாறு தமிழகத்தில் நிலைத்துவிட்ட ஆரிய பார்ப்பன மதம் ஆலயங்களைத் தன்வயப்படுத்துவதில் முனைந்து வெற்றி கண்டது பற்றிக் காண்போம்.

ஆலயங்களை அபகரித்த ஆரியம்

வந்தேறிய வடமொழிப் பார்ப்பனர்கள் நாடு முழுமைக்கும் பரவி வாழத் துவங்கியபோது. தங்கள் மொழிதான் கடவுளுக்குத் தெரிந்த, புரிந்த மொழி, ஆலயங்களில் அவற்றின் மந்திரங்கள்தான் ஒலிக்க வேண்டும், அதனைத் தாங்கள் மட்டுமே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லி ஏற்கனவே இருந்த தமிழ் வழிபாட்டு முறைகளை ஓரங்கட்ட முனைந்தனர். தங்களின் நிறம் உடல்மொழி வளைந்து போகும் தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டு

தந்திரமாகத் தமிழகத்து அரசர்களைத் தங்கள் கைக்குள் வைத்துக்கொண்டனர். தாங்கள் மட்டுமே பயிலக்கூடிய வேதப் பள்ளிகளை மன்னர்களின் ஆதரவோடு பல இடங்களில் நிறுவிக்கொண்டனர்.

இது குறித்து ஓர் அறிஞரின் கூற்றினைக் காண்போம்.

" .....பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் பாண்டியர் காலத்திலும் மன்னரின் அழைப்பின் பேரிலோ தாமாகவோ தமிழகத்தில் அலையலையாக வந்து குடியேறிய பிராமணர்கள் புதுப்புதுப் பெயர்களைப் பூண்டவர்கள். புதிய குலதருமத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் வடமொழியையன்றி வேறு மொழியை விரும்பாதவர்கள் வடமொழியின் ஏற்றத்துக்கு என மன்னரிடம் பல சலுகைகளையும் செல்வாக்கையும் கைக்கொண்டு தமிழுக்குக் கூற்றமாக வந்தவர்கள்." (5)

பல்லவர்களின் ஆட்சியில்தான் வழிபாட்டு இடங்கள் கருங்கற்களால் பிரம்மாண்ட அமைப்பில் கட்டப்பட்டன. அப்போது பௌத்த சமண சமயங்களுக்கு எதிராகப் போர்தொடங்கிய சைவ சமயம் செழுமையுற்று ஆலயங்களிலும் முதன்மை பெற்றிருந்தது. கருவறைகளில் நாயன்மார்களின் திருமுறைகளே ஓதப்பட்டன.

அச்சமயத்தில் வெளியில் வேள்விகளைச் செய்துகொண்டு அதன்வழியாக மன்னர்களிடம் தானங்களைப் பெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்கள் மெல்ல மெல்ல அப்பெருங் கோயில்களில் நுழையத் தொடங்கினர். நாடாண்டவர்களை நம்ப வைத்து மக்களுக்குப் புரியாத தங்கள் மொழியை ஆலயங்களின் வழிபாட்டு மொழியாக்கி அதற்கான அர்ச்சகர்களாகத் தாங்களே பணியிலமர்ந்து கொண்டனர். சைவமும் எதிர்க்க பலமின்றி பார்ப்பன மதக்கொள்கைகளோடு கலந்து போனது இது குறித்து ஓர் ஆதாரத்தைக் காண்போம்.

" வேதங்களிலும் ஆறு அங்கங்களிலும் பிறவற்றிலும் வல்ல மறையவர் நூற்றுக் கணக்காகப் பல்லவர் நாட்டிற் குடியேற்றம் பெற்றனர். இங்ஙனம் மறையவர் தொகை பெருகப் பெருக, அவரது வைதிக சமயம் பழந்தமிழ்ச் சைவ சமயத்தோடு இரண்டறக் கலந்தது. அவர் தம் உருத்திர வணக்கம் நன்றாகச் சிவ வணக்கத்திற் கலந்துவிட்டது. சங்ககால

இறுதியிலேயே உண்டான சிவ-உருத்திரக் கலப்பைத் திருவாசகத்திற் காணலாம். பின்வந்த மறையவரால் மிகுந்த சமயக் கலப்பு ஏற்பட்டது என்பதை கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்யப் பெற்ற அப்பர் சம்பந்தர் பாடல்களைக் கொண்டு நன்குணரலாம். வேத வேள்வியே இல்லாத பழைய சிவன் வடவர் கலப்பால் வேள்விக்குரிய மகாதேவன் ஆயினன். தமிழ் முருகன் "சுப்பிரமணியன்" ஆயினன். தமிழ்க் கொற்றவை "துர்க்கை" ஆயினள். பல பல கிளைச் சமயத்தார் வழிபாட்டு வந்த மூர்த்திகளை எல்லாம் சிவனுடன் சேர்த்து ஐயனார் சிவனது அம்சம் "விநாயகர் சிவனது பிள்ளை" என்றெல்லாம் கூறி, அதற்கேற்ப கதைகள் வரையப்பெற்றன. இத்தகைய மாறுதல் தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழக் கி.பி. முதல் ஆறு நூற்றாண்டுகளில் நடந்து முடிந்தன எனலாம். சைவ சமயம் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து இருந்தது. அப்பல பிரிவினர் பௌத்தரும் சமணரும் தெற்கே வந்தபொழுதோ-அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ தென்னாடு புக்கனர். இவரே பாசபதர், காபாலிகர், காளாமுகர் முதலியோர். இவர்கள் பெயர்களில் ஒன்றேனும் தமிழ்ப் பெயராக இருத்தல் அருமை. "தேவ சோமா" முதலிய பெயர்களை மத்த விலாசத்திற் காண்க. இவர்தம் பழக்க வழக்கங்களும் தமிழ்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவை. "அன்பே சிவம்" என்ற மணிவாசகர்-அப்பர்-சம்பந்தர் கொண்ட சைவ சமயத்திற்கும் இவர் கொண்ட சைவ சமயத்திற்கும் மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வேறுபாடு காணலாம். எனினும், இக்கிளையினர் கொள்கைகள் பல தேவாரப் பதிகங்களிற் புகுந்துவிட்டன. இஃது அக்கால நிலையையன்றி வேறன்று. சமண-பௌத்த சமயங்களை அடக்கத் தொடங்கிய பழந்தமிழ்ச் சைவம் ஒரு பால் வைதீகத்தையும் மறுபால் இக் கிளைகளையும் தழுவி இவற்றின் துணைகொண்டு அவற்றை அடக்கிவிட்டது என்பது தெரிகிறது."(6)

ஆலயங்களை அபகரித்த கையோடு சைவ, வைணவ சமயங்களுள் புகுந்ததோடு கருவறைகளில் ஒலித்த தமிழை வெளித் தள்ளி தங்கள் மொழியை நிலைநாட்டிக்கொண்டனர்.

ஆலயங்களில் வழிபாட்டு உரிமையை நிலைநாட்டப் புகுந்த வடமொழி மெல்ல மெல்ல அவற்றின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் தங்கள்

கட்டுப்பாட்டில் வைத்திட முனைந்தது. அதனால் "ஆகமங்கள்" என்ற பெயரில் வடமொழியில் அதற்கான சட்ட திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. ஆலய பூசைகள் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதில் தொடங்கி, எந்த வகைப் பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இறைவனை மகிழ்விக்க எவ்வித இசையும் நடனமும் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் அதற்கு எவரெவர் பணியமர்த்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் இந்த ஆகமங்கள் வரையறுத்தன. "தேவரடியார்" முறை பல்லவர்கள் ஆட்சி காலத்தில்தான் ஆலயங்களில் புகுத்தப்பட்டது. அன்றைக்கு ஆடல் பாடல்களில் சிறந்திருந்த கணிகையர் குலப்பெண்களும், அவர்களைச் சார்ந்திருந்த இசைக்கருவிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த ஆண்களும் ஆலயங்களில் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பல்லவர்கள் ஆட்சியில்தான் ஆலயங்களில் தங்களின் முழு ஆதிக்கத்தையும் ஆரியம் செலுத்தத் தொடங்கியது.

அதற்குப்பின் வந்த பிற்கால சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சியில் இது பல்கிப் பெருகித் தழைத்தது. முதலாம் இராசராசன் மற்றும் அவன் மைந்தன் முதலாம் இராசேந்திரன் ஆட்சி காலத்தில், இங்கிருந்த பார்ப்பனர்கள் போதாதென்று படையெடுப்பில் வெற்றி கண்டு திரும்பும் போதெல்லாம் வடக்கிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான பார்ப்பனர்களைத் தமிழகம் அழைத்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தமிழகத்து ஆலயங்களிலும் மடங்களிலும் பள்ளிகளிலும் அமர்த்தப்பட்டனர். அவர்களை உயர் நிலையில் வைத்து அழகு பார்த்த அம்மன்னர்கள், அவர்களுக்கு வேண்டிய பொன்னையும், பொருளையும், பல ஊர்களையும், வேலிக்கணக்கான விளை நிலங்களையும் கொடையாக அளித்தனர். இவர்களின் பெருக்கத்தால் ஆலய கருவறைகளில் துதிக்கும் மொழியாக நடமாடிய தமிழ் வாயிலுக்கு வெளியே தள்ளப்பட்டது. இதுகுறித்து பிற்கால சோழர் வரலாற்றைக் கூறவந்த முக்கியமான இக்குறிப்பினைக் காண்போம்.

"மன்னர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அயல்நாட்டு பிராமணரை இறக்குமதி செய்து கோயில்களிலும், மடங்களிலும், கல்வி நிறுவனங்களிலும் அவர்களை அருச்சகர்களாகவும், புரோகிதர்களாகவும், வேத பாராயணம் செய்வோராகவும் ஆங்காங்கு அமர்த்தினர்.

வேதநெறி தழைத்தோங்குவதற்காக மன்னரும் மக்களும் புதிதாகக் குடிபுகுந்த பிராமணருக்குப் பொன்னையும், பொருளையும், குடியுரிமைகளையும் வாரி வழங்கினர். பிராமணருக்குத் தனி நிலங்களும், முழுமுழுக் கிராமங்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. அக்கிராமங்கள் அக்கிரகாரம், அகரம், சதுர்வேதி மங்கலம், பிரமதேயம் எனப் பல பெயர்களில் வழங்கின. இக்குடியிருப்புகள் அனைத்தும் பிராமணரின் நிர்வாகத்திற்கே விடப்பட்டன. அரசனுடைய ஆணைகள் அவற்றினுள் செயல்படா. அக்கிராமங்களுக்கு எல்லாவிதமான வரிகள், கட்டணங்கள், கடமைகள், ஆயங்கள் முதலியவற்றினின்றும் முழு விலக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்தின் உள்ளாட்சிக்கும் ஒரு மகா சபை அமைத்துக் கொண்டு பிராமணர்கள் தத்தம் கிராமத்தின் நிர்வாகத்திற்குத் தாமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்கள். பிராமணர் தமிழகம் முழுவதும் பரவித் குடியமர்ந்தார்கள். உள நிறைவுடன் நல் வாழ்க்கையில் நின்று வேதம் ஒதி இறைப்பணி புரிந்து அறம் ஒம்பி மக்களிடையே கல்வியறிவையும் ஆன்மிக விழிப்பையும் தோற்றுவிப்பதற்காகவே, மன்னரும் மக்களும் அவர்களுக்குத் துணை நின்றார்கள். ஆனால், விளைவோ வேறு விதமாயிற்று; தமிழ் மன்னரும் தமிழ் மக்களும் வரையாது வழங்கிய வாழ்க்கை நலன்களைப் பெற்ற பிராமணர்கள் தனித்து வாழ்ந்து, மக்களிடையே குல வேறுபாடுகளைப் பெருக்கித் தமிழர் அனைவரையுமே சூத்திரர் என்ற இழிகுலத்தினராகக் கருதிக் கோயில்களிலும், மடங்களிலும், ஏனைய பொது அறச்சாலைகளிலும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார்கள். ஒரு கோயிலைக் கட்டி குடமுழுக்குச் செய்விக்கும் தமிழன் ஒருவன், தான் கட்டிய கோயிலிலேயே தொலைவில் ஒதுங்கி நிற்கவும், பிராமணர்களின் பின்னின்று கோயில் பிரசாதங்களைப் பெறவும் ஒப்புக் கொண்டு விட்டான். கோயில் கருவறையில் வடமொழியின் ஆரவார ஓசை ஓங்கவும், தமிழ் ஒலி மறையவும் வழக்காறுகள் வகுக்கப்பட்டன. தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்தில் தமிழர் கருவறைக்குட் செல்லும் உரிமை பெற்றிருந்தும் சோழர் பாண்டியர் காலத்தில் அவ் வுரிமையை அவர்கள் இழந்து விட்டார்கள். (7)

தமிழ்ப் பெயர்களைத் தம்மொழியாக்கிய ஆரியம்

மொழியை அடுத்து அம்மக்களின் கலாச்சாரத்தை யும் பண்பாட்டையும் சிதைத்தால் அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்தி, அடிமையாக்கித் தாங்கள் சுகவாழ்வு பெற முடியும் என்றும் கருதிய பார்ப்பனர்கள், அடுத்து எடுத்த நடவடிக்கை தமிழ்ப் பெயர்களை வடமொழிக்கு மாற்றுவதென்பதாகும்.

சங்ககால மன்னர்களின் பெயர்கள் நற்றமிழில் இருந்த நிலையை மாற்றித் தேவபாஷையான தங்கள் மொழியில் இறைவனையும் அரசனையும் அழைப்பது உயர்ந்த மதிப்பையும் பெருமையையும் அளிக்கும் என்று பார்ப்பனர்களால் சொல்லப்பட்டதை நம்பிய தமிழ் மன்னர்கள் தங்களின் பெயர்களை வடமொழியில் அழைப்பதையும் அவர்கள் கட்டிய ஆலயங்களின் கடவுள்களை வடமொழிப் பெயரில் அழைப்பதையும் பெருமையெனக் கருதி மகிழ்ந்தனர்.

இதன் விளைவாக நாடு முழுமைக்கும் இருந்த சைவ, வைணவ ஆலயங்களின் கடவுள்களின் பெயர்கள் வடமொழிக்கு மாற்றப்பட்டன.. பிரகதீஸ்வரர், நடராஜர், அமிர்தகடேஸ்வரர், வைத்தியநாதர் என்ற பெயர்களுக்கு உரியவரானார் சிவபெருமான். ஸ்ரீரங்கநாதர், புருஷோத்தமன், புண்டரீகாட்சன், பக்தவத்சலன் என்று ஆனார் கலியனான பெருமான். முருகன் சுப்பிரமணியன் ஆனார். பிள்ளையார் கணபதியானார். அய்யனார் ஐயப்பனானார். காளி துர்க்கையானாள்.

அரசர்களைப் பொருத்த மட்டில். சங்ககால சோழ மன்னர்களின் பெயர்கள் நெடுமுடிக்கிள்ளி, நலங்கிள்ளி, இளங்கிள்ளி, செம்பியன் கரிகாலன், கோப்பெருஞ்சோழன் என்று இருந்தன. ஆனால் பிற்காலச் சோழர்கள் பார்ப்பன தாசர்களாக இருந்தமையால் அருண்மொழித்தேவன், இராஜராஜன் ஆனான். அவன் மகன் இராஜேந்திரன் ஆனான். தொடர்ந்து வந்த மன்னர்களும் குலோத்துங்கன் என்றும், மதுராந்தகன், ராஜாதிராஜன் என்றும் வடமொழிப் பெயரில் அழைப்பதையே பெருமை என்று எண்ணிக் கொண்டனர். சங்ககால பாண்டிய மன்னர்கள் நெடுஞ்செழியன், பெருவழுதி, நன்மாறன் என்றெல்லாம் வைத்திருந்த பெயர்கள் பிற்காலத்தில் ஆரிய மயமாக்கலின் விளைவாக வரகுணவர்மன், சுந்தரபாண்டியன், விக்ரமபாண்டியன், வீரகேசரி,

சடையவர்மன், குலசேகரன் என்றெல்லாம் வடமொழிப் பெயராயின.

இவ்வாறே ஊர்களின் பெயர்களை யெல்லாம் வடமொழியில் மாற்ற முனைந்து வெற்றி கண்டனர்.. தமிழ்ப் பெயர்களில் விளங்கிய பல சிறு கிராமங்களை ஒருங்கிணைத்து அதற்கு சதுர்வேதிமங்கலம் என்றும் அகரம் என்றும் பட்டவிருத்தி என்றும் வடமொழிப் பெயர் சூட்டி அதனை தாங்கள் தானமாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலையை உருவாக்கினர். இதனால் நாடு முழுமைக்கும் பெரும்பான்மையான ஊர்களின் பெயர்கள் வடமொழிக்கு மாற்றப்பட்டன. குறிப்பாகப் பெரும் ஆலயங்கள் கொண்ட ஊர்களின் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டன.

திருவரங்கம் ஸ்ரீரங்கம் ஆனது. தில்லை சிதம்பரம் ஆனது. திருமறைக்காடு வேதாரண்யம் ஆனது. மயிலாடுதுறை மயூரம் ஆனது. திருமுதுக்குன்றம் விருத்தாசலம் ஆனது. இதுபோல் பெரும்பான்மை ஊர்கள் வடமொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. இதன்மூலமாக இந்த மண்ணும் அதிலிருந்த ஆலயங்களும் அவற்றிற்குரிய உரிமைகளும் தங்களுக்கே உரிமை என்பதை நிலைநாட்ட முனைந்த பார்ப்பனர் அதில் வெற்றியும் கண்டனர்.

அடுத்து அவர்கள் முனைந்து கைப்பற்றியது தமிழர்களின் கல்வியாகும். மேற் சொன்ன படையெடுப்புகளுக்கெல்லாம் மேலானதாக இதைக் கருதிய ஆரியம் அதனை எப்படி கைக்கொண்டது என்பதைக் காண்போம்.

தமிழரின் கல்வியும் தொழில் நுட்பத் திறனும்

பார்ப்பனர்கள் வந்தேறுவதற்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் கல்வி அனைவருக்குமானதாக வளம்பட்டிருந்தது. அப்போது தொழில்முறையான குலங்கள் மட்டும் இருந்ததால், பாகுபாடின்றி அனைவரும் தங்களுக்குரிய தொழில் சார்ந்தக் கல்வி மட்டுமின்றி, பொது ஒழுக்கம் சார்ந்த நன்னெறிகளைச் சொல்லும் கல்வியையும் கற்றனர். கல்வியின் மேம்பாட்டையும், அருமையையும், பயனையும் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே கல்வியின் சிறப்பைத் தன் பாடல்களில் எடுத்தியம்பியுள்ளார் திருவள்ளுவர். சங்க இலக்கியங்களும் தமிழரின் கல்வி குறித்து பெரும் அக்கறை கொண்ட

பல பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றின் வழியாக அந்நாளில் கல்வி என்பது அனைத்து மக்களுக்குமானதாக இருந்ததும் அது வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாததாக இருந்ததையும் அறிய முடிகிறது. ஆரியம் புகுந்து வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை நிலை நாட்டி, மக்களிடையே உயர்வு தாழ்வினைக் கற்பித்த காலகட்டத்திலும்கூட தமிழர்கள் கல்வி கற்றலை பாசுபாடின்றி மேற்கொண்டு இருந்தனர் என்பதையும், கல்வி கற்றல் அந்த ஏற்றத்தாழ்வினைப் போக்கும் கருவியாக இருந்தது என்பதையும் சங்கப் பாடல்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

தமிழர்கள் அந்நாளில் கொண்டிருந்த கல்வி அவர்கள் சார்ந்த தொழில்களுக்கு உரிய நுட்பங்களைக் கற்பிக்கும் பல நூல்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்துள்ளது. . கட்டடக்கலை, மருத்துவம், வானியல், வணிகம், கலை, இலக்கியம், நிருவாகம் போன்றவற்றில் திண்மம் பெறவேண்டின், அதற்காகக் கல்விதான் அன்றைக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் அக்கல்வியைக் கற்பிப்பதற்கான நூல்கள் அன்றைக்கு தமிழ் மொழியில் நிறைந்து இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றைக் கற்றறிந்த வல்லுநர்கள் தங்களை நாடி வருபவர்களுக்கு அதனைக் கற்பித்திருக்க வேண்டும். அப்படியான நூல்கள் இருந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் உறுதி செய்கின்றன.

கட்டடக்கலையில் திறன்பெற்ற கொத்தர்கள் தமக்குரிய நூலறிவில் புலமை பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் தாமறிந்தவற்றின்படி நிலவியல், வானியல், தட்ப வெட்ப இயல் போன்றவற்றிற்கு ஏற்ப உரிய அளவுகளைக் கொண்டு வீடுகளையும், நகரங்களையும், கோட்டைகளையும், மதில்களையும் அமைத்தார்கள் என்று நெடுநல்வாடை விரிவாக எடுத்தியம்புகிறது. இத்தகைய கற்றிந்தவர்களை "நூலறி புலவர்" என்கிறார் அதை எழுதிய நக்கீரர்.

" நூலறி புலவர் நுண்ணித்து கயிறிட்டு

தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி

பெரு பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப ஒருங்கு மனை வகுத்து

உடன் வளைஇ ஓங்கி நிலை வரைப்பின்

பரு இரும்பு பிணித்து செல்வாக்கு உரீஇ

தாமொடு குயின்ற துணை மாண் கதவம் பொருத்தி....."

பொருள் - கட்டடக்கலையறிந்த வல்லுநரான தச்சர் தாம் அளப்பதற்கு உரிய நூலினைப் பிடித்து

திசைகளைக் குறித்துக்கொண்டு தெய்வத்தை வணங்கி மன்னர் வசிப்பதற்கான பெரிய வாயில்களையும் மண்டபங்களையும் கொண்ட மாளிகையையும் அதற்கான சுற்றுப்புற மதில் சுவர்களையும் கட்டுவதற்கான பணிகளையும் மேற்கொண்டதோடு மாளிகைகளின் வாயில்களுக்கு உரிய கதவுகளை இரும்பு ஆணிகளைக் கொண்டு பொருத்தியும் அவற்றிற்கு அழகிய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட கைப்பிடினை அமைத்தும் கொடுத்தனர்...." (8)

கண்ணகியும் கோவலனும் ஏழு அடுக்கு மாளிகையில் இடைப்பட்ட நான்காம் அடுக்கில் மயனால் செய்யப்பட்டது போன்ற மணிகள் இழைத்த கால்களையுடைய கட்டிலின் மீது இருந்தனர் என இளங்கோவடிகளால் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்

"பொன்னினும் மணியினும் புனைந்தன வாயினும்

நுண்வினைக் கம்பியர் காணா மரபின்

துயர்நீங்கு சிறப்பினவர் தொல்லோர் உதவிக்கு

மயன்விதித்துக் கொடுத்த மரபின் இவைதாம்"

(சிலம்.. இந்திர விழாவெடுத்த காலை 12-13)

இத்தகைய தொழில் நுட்பம் (Technology) என்பது செய்முறை அறிவும், (Practical knowledge) நீண்ட அனுபவமும் இருந்தால் மட்டுமே வாங்கக் கிடைக்கும். இந்த வகையில் தமக்கு செய்முறை அறிவு ஏதும் இல்லாமல், உழைப்பு எதையும் தர விரும்பாத பார்ப்பனர்கள், தமிழில் இருந்த கட்டடக்கலையின் தொழில் நுட்பங்களைத் தம் வயப்படுத்தி முனைந்தனர். தந்திரமாகத் தமிழிலிருந்த அனைத்து தொழில் நுட்பங்களையும் சமஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு தமதாக்கிக் கொண்டனர். தமிழரின் தொழில் நுட்பம் மீதான ஆரிய படையெடுப்பு குறித்துக் காண்போம்.

தொழில் நுட்பங்களைக் கபளீகரம்

செய்த ஆரியம்

தமிழர்களின் கட்டடக்கலை, மருத்துவம், வானியல், கலை என அனைத்தையும் தங்கள் மொழிக்கு மாற்றம் செய்து கொண்ட பார்ப்பனர்கள், அவையாவும் கடவுளர்களாலும், ரிஷிகளாலும், முனிவர்களாலும் எழுதப்பட்டவை என்று கதைத்ததோடு மட்டுமின்றி அவற்றிற்கு புனிதத்தையும் தொன்மையையும் ஏற்படுத்தி மற்றவர்கள் அதைப் படிக்கவோ, கற்கவோ இயலாதவாறு தங்களுக்குள் மனப்பாடமாக்கிக்

கொண்டு வழிவழியாக அதைக் கற்று வந்தனர்.. இதன் மூலம் தங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அந்த சாஸ்திரங்கள் குறித்த அறிவு இல்லாமலும், அவற்றை அறிந்து கொள்ள இயலாமலும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இது உண்மையா?

ஆம்! இந்தப் புரட்டினை உறுதி செய்யும் அவர்களின் குலத் தலைவரின் இவ்வரிகளைக் காண்போம்.

"இப்போதிருக்கிற சமூக அமைப்பு முழுதும் மாறுகிறதோ, மாறவில்லையோ - அதை மாற்ற முடியுமோ, முடியாதோ - வேத ரட்சணத்தையே ஜீவனமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு கூட்டம் என்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். பிராமண ஜாதி என்று ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நான் இதைச் சொல்ல வில்லை. தனியாக இப்படி ஓர் ஜாதி சுய நலத்துக்காக இருந்து ஒன்றும் ஆக வேண்டாம். லோக ஷேமத்துக்காகத்தான் அது இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த லோக ஷேமத்துக்காகத்தான் வேத சப்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வேத சப்தங்கள் இருந்தால் தான் லோகம் முழுக்க இருக்கும் என்று நான் நம்புகின்றேன்....."

வேதத்தில் இருப்பவற்றை நாம் கண்ணாலும், காதாலும், யுக்தியாலும், புத்தியாலும் பரீட்சிப்பது சரியல்ல. வாஸ்தவத்தில் நம் கண்ணுக்கும், காதுக்கும், புத்திக்கும், யுக்திக்கும் எட்டாததைச் சொல்லவே வேதம் இருக்கிறது. நமக்கு நேரில் தெரிவதை நாமே தெரிந்து கொள்கிறோம். அதற்கு வேதம் என்ற ஒன்று வேண்டியதே இல்லை. எதை ருசுவினால் நிரூபிக்க முடியாதோ, எங்கே புத்தி எட்டாதோ அப்படிப்பட்ட பரம சத்தியங்களைத் திவ்விய திருஷ்டி உள்ள முனிவர்கள் அறிந்து வேதமாகத் தந்திருக்கிறார்கள். அந்நிய தேச விவகாரங்கள் நம் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. அங்கிருந்து வருகின்ற பத்திரிகைகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். உடனே நம்பி விடுகிறோம். லோகத்திலுள்ள கருவி எதானாலுமே தெரிந்து கொள்ள முடியாத விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வேத மந்திரங்கள் என்ற பத்திரிகையை ரிஷிகள் தந்திருக்கிறார்கள்.....

வேதங்களை மட்டும் புஸ்தகங்களில் எழுதி வைத்துக் கற்றுக் கொடுக்கலாம் என்று வைத்திருந்தார்களோ, அதற்கும் இதே கதிதான் உண்டாகியிருக்கும். வேத சப்தங்கள் லோகத்தில் இருந்துகொண்டு சமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும் ஷேமத்தைக் கொடுப்பதற்கு இடமே இல்லாமல் போயிருக்கும்.....(10)

தமிழகத்தில் பெரும் ஆலயங்கள் எழும்பிடக் காரணமாக இருந்த "திராவிட கட்டடக்கலை" வடமொழியாக்கம் பெற்று "ஆகமங்கள்" என்ற பெயரில் அதன் விதிகளுக்குள் அடங்கிப்போனது. அதுபோலவே அரசர்களின் அரண்மனைகளையும், மக்களின் வசிப்பிடங்களையும் எவ்வகையில் அமைக்க வேண்டும் என்ற தொழில் நுட்பங்களைத் தங்கள் மொழியில் "வாஸ்து சாஸ்திரம்" என்ற பேரில் அதை வர்ண அடிப்படையில் பாகுபாட்டுடன் எழுதி வைத்துக் கொண்டு அதன்படித்தான் அவை அமைய வேண்டும் என்று தங்கள் உரிமையை நிலை நாட்டினர்.

கட்டுமானத் தொழிலில் உழைப்பவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தபோது அதற்கான நுட்பங்களை அவர்களிடமிருந்து பறித்துத் தம் வசம் வைத்துக் கொண்டு, கள அனுபவ அறிவின்றி (without practical knowledge) ஆலோசனை சொல்லும் இடத்தில் பார்ப்பனர்கள் இருந்து கொண்டார்கள். இது உண்மைதான் என்பதைக் கூறும் லோக குருவின் இவ்வரிகளைக் காண்போம்.

"ஆலய நிர்மாணம் என்றவுடனேயே சிலப் சாஸ்திரமும் வந்து விடுகிறது. லோகமே ப்ரமிக்கும் சிலப்பங்கள் எண்ணி முடியாமல் கொட்டிக் கிடக்கிற தேசம் இது. சித்தவிகாரத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கில்லாமல் சித்தத்தை சுத்தம் செய்வதற்காக தெய்வ ஸம்பந்தப்பட்ட சிலப்பங்கள் (Cultural Heritage) பண்பாட்டுப் பிதுரார்ஜிதம் என்று இவற்றைப் புகழ்ந்துவிட்டால் போதாது. சில்பிக்களுக்கும் ஸ்தபதிகளுக்கும் ஊக்க உத்ஸாகங்களைத் தந்து கௌரவப்படுத்தி அவர்களிடம் பலபேர் போய் கற்றுக் கொள்ளத் தூண்டுதல் தரவேண்டும். இதைத் தெரிவிக்கவே ஆகம ஸதஸில் இவர்களையும் வரவழைத்து முக்யத்வம் தருகிறோம். நாங்கள் ஆரம்பித்தபின் ஈசுவரனும் கண்ணைத் திறந்து பார்த்ததில் (நாங்கள்

ஆரம்பித்ததும் அவனுடைய அங்குரஹத்தில்தான்!) நிறை ஜுர்ணோத்தாரணப் பணிகள் நடந்து புதுப்புதுக் கோவில்களும் தினம்தினம் உண்டாகிக் கொண்டிருப்பதால் சிலப் சாஸ்திரத்துக்கும் அது தெரிந்த சில்பிகளுக்கும், சிலப் சாஸ்திர போதனைக்கும் கொஞ்சம் நல்ல தசை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இதற்கும் கவர்ண்மென்டில் பள்ளிக்கூடம் பயிற்சிசாலை வைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல வேளையாக இந்த சாஸ்திரம் ஆதியிலேயே ப்ராமணர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு கற்பித்துச் செய்யப்பட்ட வேறு ஒரு ஜாதியாரிடம் குலத்தொழில் முறையாகப் போய்விட்டதால் இதிலே இப்போது அதிகமாக சாஸ்திர விரோதமான அநாசாரங்களைக் கலக்க இடமில்லை. ஒரு தூணில் வேலைப்பாடு செய்வது ஒரு மூர்த்தியை அடிப்பது என்றால் நாள் கணக்கில் ஒவ்வொரு நாளும் மணிக்கணக்காக உழைத்தால்தானே முடியும்? இதில் ப்ராமணன் உட்கார்ந்தால் அவன் ஸ்கலருடைய ஷேமத்துக்காகவும் பண்ணவேண்டிய யக்ஞ கர்மாநுஷ்டானங்கள் என்ன ஆவது? அதனால்தான் வ்யாகரணம் தர்க்கம் மீமாம்சை முதலானதுபோல் தினமும் கொஞ்ச நேரம் வாயால் சொல்லிக் காதால் கேட்டு மனஸில் நிறுத்திக்கொள்வதாக இல்லாமல் நாள்பூரா உடம்பால் செய்யவேண்டிய கார்யத்திலேயே தன்னுடைய நோக்கத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் உடையதான சிலப் சாஸ்திரத்தைத் தனியாய் ஒரு வகுப்புக்கு விட வேண்டியதாயிற்று..." (11)

பார்ப்பனமயமாகியிருந்த கல்விக்கூடங்கள்

பார்ப்பனர்கள் வெறும் நூலறிவை மட்டும் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு இருந்ததால் அதனைத் தங்கள் இனத்தார் அனைவரும் கற்றுத்தேற வேண்டும் என்பதற்காக அரசர்களின் உதவியோடு நாடு முழுமைக்கும் பல கல்விச்சாலைகளை அமைத்துக் கொண்டார்கள். இப்படி அமைத்துக் கொண்ட அந்நாளின் பள்ளிகள் அனைத்திலும் பார்ப்பனர்களே பயிலும் நிலையும், வடமொழியும் அது சார்ந்த கல்வியும் மட்டுமே அங்கு கற்பிக்கப்பட்டன என்பதும் ஆதாரபூர்வமானவை.

பல்லவ மன்னர்களும், சோழ, பாண்டிய மன்னர்களும் நிறுவிய கல்விச் சாலைகள் அனைத்தும்

பார்ப்பனர்கள் கற்பதற்காகவே இருந்தன. அவற்றில் வேதக்கல்வி, மீமாம்சம், புரோகிதம், சாஸ்திரம், தத்துவம், புராண இதிகாசங்கள், மருத்துவம், வானவியல், கட்டடவியல் போன்றவையும் கற்பிக்கப்பட்டன. இத்தகைய கல்விகளைக் கற்கத் தகுதி உடையவர்கள் பார்ப்பனர்கள்தான் என்று முடிவு செய்து அவர்களுக்காகவே கல்வி நிறுவனங்களை அமைத்தார்கள் என்பதை அறிகின்றபோது அக்கால மன்னர்கள் எந்த அளவுக்குப் பெரும்பான்மை மக்களின் நல்னில் அக்கறை அற்றவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. அது குறித்து சில தரவுகளைக் காண்போம்.

"சோளிங்கர் என்ற ஊரின் மலையிலும் பாகூர் என்ற ஊரிலும் வடமொழிக் கல்லூரிகள் பல்லவர்களால் நிறுவப்பட்டன. இக்கல்லூரிகளுக்கும் அவற்றில் தங்கி பயின்ற பார்ப்பன மாணவர்களுக்கும் வேண்டி நிலங்கள் தானமாக அளிக்கப்பட்டன. ஆனால் தமிழ் மக்கள் கல்வி பயில பள்ளிகளோ, கல்லூரிகளோ அமைக்கப்பட்டதாக சான்றுகள் இல்லாத நிலையில் தனிப்பட்ட பார்ப்பனர்களுக்காகவும் பல்லவ மன்னர்கள் கல்விச் கூடங்களை நிறுவினர் என்பதற்கான ஓர் ஆதாரத்தைப் பார்ப்போம்.

"பல்லவ பேரரசர்கள் தனிப்பட்டவர் கல்விக்கு மதிப்பீந்தனர். சாணக்கியர் பொருள் நூல்" மறையில் வந்த அந்தணர் நல்ல வருவாய் கொண்ட நிலங்களை இறையீலியாகப் பெறக்கடவர்" என்று கூறுகிறது. அம்முறையை இந்தியா முழுமையிலுமிருந்த பெரும்பாலான அரசர்கள் பின்பற்றி வந்தனர். இது பிற்கால சோழர் காலத்தில் "பட்டவிருத்தி" எனப்பட்டது. (12)

பல்லவர்களுக்குப் பின் வந்த சோழ மன்னர்களாலும் பார்ப்பனர்களின் நன்மைக்காகவே நாடு முழுமைக்கும் பல வடமொழிக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டன என்பதைப் பலச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. அதற்கான ஓர் ஆதாரத்தைக் காண்போம்.

"வைணவ ஆலயங்களைச் சார்ந்தனவாகக் கல்வி நிறுவனங்கள் பல இயங்கி வந்தன. அதிலொன்று முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் தென்னாற்காடு மாவட்டம் எண்ணாயிரத்தில் இருந்திருக்கிறது. ஊர்ச்சபையினரே ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியமும்,

மாணவர்களுக்கு உணவும் அளித்தனர். பாடங்கள் சமயம் சார்ந்தனவாகவே பெரும்பாலும் இருந்திருக்கின்றன. ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், வாகசனேயம், தலயகாரகாமங்கள், அதர்வ வேதம், பௌதாயன இராஜஹியம், வியாகரணம், பிரபாகர மீமாம்சம் போன்றவை கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்கள். அங்கு 270 இளநிலை மாணவர்களும் 70 முதுநிலை மாணவர்களும் பயின்றிருக்கிறார்கள். இதற்காக எண்ணாயிரம் சபையினரால் இராசராச விண்ணகர் கோயிலுக்கு ஆநாங்கூராகிய ராசராசநல்லூரில் 45 வேலி நிலம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் திரிபுவனியில் இருந்த கல்லூரியில் ரிக்வேதம் யஜுர்வேதம் சண்டாக சாம தலவகரசன அபூர்வ வாஜசநேய சத்தியஸ்தகுத்ரா வேதாந்தம் வியாகரணம் ரூபாவதாரம் பாரதம் இராமாயணம் மனுசாஸ்த்திரம் வைகானச சாஸ்த்திரம் போன்றவை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வீரராசேந்திரன் காலத்தில் திருமுக்கூடல் மாவிஷ்ணு கோயில் மண்டபங்களில் கல்லூரி நடந்திருக்கிறது. இவை அனைத்தும் வைணவ மாணவர்களின் கல்வி நிலையை உயர்த்திச் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்குச் சிறப்பிடம் வழங்க பேருதவியாக இயங்கியிருக்கின்றன.

வைணவ ஆலயங்கள் தவிர வைணவ மடங்களும் கல்வி வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தியிருக்கின்றன. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் காஞ்சி வரதராசப் பெருமாள் கோயிலைச் சேர்ந்திருந்த அரிகேசவன் மடத்தில் வேதபாராயணமும் விவாதங்களும் நடந்திருக்கின்றன." (13)

இச்சான்றுகளின் வழியாக அன்றைக்கு நாடு முழுமைக்கும் பார்ப்பனர்கள் கல்வி கற்க கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டன என்பதும் அதற்காக பார்ப்பனர்களால் நடத்தப்பட்ட ஊர்சபைகளுக்கு மன்னர்கள் நிலங்களை அள்ளிக் கொடுத்தனர் என்பதும் அறியப்படுகையில் பெரும்பான்மை மக்களாகவும், பல தொழில்நுட்பங்களை அறிந்திருந்த சில தமிழர்களைப்போல மற்ற தமிழர்களும் அறிந்திட வழிசெய்யும் வகையில் எந்த ஒரு பள்ளியையோ கல்லூரியையோ அமைத்ததாகச் சான்றுகள் இல்லை.

தமிழரின் கலைகளைக் கைக்கொண்ட ஆரியம்

தமிழரின் கல்வி உரிமையைத் தன்வயப்படுத்திய பார்ப்பனர்கள் அவர்களின் கலைகளை எப்படி

அபகரித்தனர் என்பதைக் காண்போம். தமிழ்மொழி தோன்றியபோதே தமிழிசையும் தோன்றியது என்பர். உலகின் முதலிசை தமிழிசையே. சங்க காலத்தில் பாணர்களும் விறலியரும் கூத்தரும் ஆடல் பாடல்களில் சிறந்திருந்தனர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருவள்ளூர் பாடிய திருக்குறளில் "பண்என்னாம் பாடற்கு இடைபின்றேல் கண்என்னாம் கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்" என்ற குறளில் பாடலோடு பொருந்தாத இசை பயனில்லாதது போல கண்ணோட்டமில்லாமல் கண்ணிருந்து என்ன பயன்? என்கிறார். இதன் மூலம் அந்நாளிலேயே பண்ணுடன் பொருந்திய தமிழிசைப் பாடல்கள் சிறந்து விளங்கியது அறியமுடிகிறது.

இசைக்கும், ஆடலுக்கும், பாடலுக்கும் தமிழர்கள் தொன்மையான இலக்கணம் வகுத்திருந்ததை விரிவாகக்கூறும் சிலப்பதிகாரம், நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் இயற்றிய பாடல்கள் தமிழிசைக்கு கட்டியும் கூறுவன. தமிழிசை மூவர்கள் காலம் வரை எங்கும் தமிழ்ப்பண்களே ஒலித்தன.

நாயக்க மன்னர்களின் காலத்தில் இங்கு வந்து புகுந்த தெலுங்கு மொழியின் ஆதிக்கத்தால் தெலுங்குப் பாடல்கள் பரப்பப்பட்டன. தாம் வாழ்ந்த திருவையாறில் வாழ்ந்த ஆலயப்பணி புரிந்து வந்த நாதசுரக் கலைஞர்களிடம் கற்றுக்கொண்ட பண்கள் வழியாக தெலுங்கில் பாடல்களை இயற்றிய பார்ப்பனரான தியாகையர் இயற்றிய பாடல்கள் புகழ் பெற்றன. இப்படித் தமிழ் பண்களிலிருந்து பிறந்த தெலுங்குக் கீர்த்தனைகள் கர்நாடக சங்கீதம் என்றழைக்கப்பட்டது. அதனால் இங்கிருந்த பார்ப்பனர்கள் அதில் ஆர்வம் காட்டத்தொடங்கினர். அவர்கள் பாடியவை அனைத்தும் தெலுங்குப் பாடல்களே. தங்கள் மனதில் தமிழ் மீதிருந்த காழ்ப்புணர்ச்சியால் தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடுவதை அகௌரவமாகவும் அப்பாடல்களைப் பாடினால் தீட்டாகி விடும் என்றும் கருதி பாடுவதைத் தவிர்த்தனர்.

காலங்காலமாகத் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் தேவரடியார் பெண்களால் ஆடப்பட்டு வந்த சதிர் என்ற நாட்டியத்தை தங்கள் வசப்படுத்திக்கொள்ள பார்ப்பனப் பெண்கள் எண்ணினர். அதற்கு அடிகோலியவர் பார்ப்பனரான ருக்மணி அருண்டேல்

என்ற பார்ப்பன அம்மையார். 1937ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அவர் தமிழ் நட்டுவனார்களிடம் சதிர் நடனத்தைக் கற்றுக்கொண்டு அதை பரத நாட்டியம் என்று பெயர் மாற்றம் செய்ததோடு, சதிராட்டம் விலைமாதர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டது என்று கேவலப்படுத்தியதால் சதிராட்டம் பரதநாட்டியமாகி பார்ப்பனப் பெண்கள் வசமாயிற்று. தேவரடியார்கள் ஆடியபோது அது தேவடியாள் ஆட்டம் என்று கேவலப்படுத்தப்பட்ட நிலை பார்ப்பனர்கள் கையில் சென்றபோது இறைவன் விரும்பும் பரதநாட்டியம் என்று புனிதமாயிற்று.

தமிழ் மருத்துவத்தை மடக்கிப்போட்ட ஆரியம்

தமிழர்களின் பல உரிமைகளைப் பறித்த பார்ப்பனீயம் அதில் முக்கியமானதாக இருந்த மருத்துவத்தையும் பறித்துக் கொண்டது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே நோய்கள் குறித்தும் அதற்கான சிகிச்சைகள் குறித்தும் தமிழர்கள் மேம்பட்ட அறிவு கொண்டிருந்தனர். ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட திருக்குறளில் “மருந்து” என்ற ஒரு அதிகாரமே உள்ளது. பன்னெடுங் காலமாக மூலிகை சிகிச்சையைத் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தனர். அதைச் சிறப்பாக கையாண்டவர்கள் சித்தர்கள். சித்தர்கள் அளித்த சிகிச்சை முறை என்பதால் அதனை ‘சித்த மருத்துவம்’ என்று அழைத்தார்கள். இதுவும் ஆரியத்தின் கண்களை உறுத்தியதால் அதைத் தன்வயப்படுத்த முனைந்து சித்த மருத்துவத்தை ஆயுர்வேதம் என்று மாற்றிக் கொண்டார்கள். இது குறித்த ஆதாரக் குறிப்புகளைக் காண்போம்.

தமிழர்கள் கண்ட மருத்துவ முறைகளை நூலாக வடித்தும் மேலும் புதுக்கி வளர்த்ததும் சித்தர்களாவார்கள். அதனால் சித்தர்கள் பெயரால் சித்த மருத்துவம் எனப்படுகிறது.]

அதர்வண வேதத்தில் காணலாகும் மருத்துவக் குறிப்புகள் சித்த மருத்துவக் குறிப்புகளே.

அதர்வண வேதம் குறைந்தது கிமு.2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது ஆகலாம். எனவே கி.மு.2500 என்பது ஒரு கால எல்லையே. உத்தேசமாக சித்த மருத்துவத்தின் காலம் என மதிப்பிட இடமுள்ளது.

வடமொழி அதர்வண வேதத்தில் மட்டுமல்லாது வடமொழிக் கிருஹ்ய சூத்திரங்களிலும் மருத்துவக் குறிப்புகள் உள்ளன. பாரஸ்கர் கிருஹ்ய சூத்திரம், போதாயன கிருஹ்ய சூத்திரம், ஆபஸ்தம்ப கிருஹ்ய சூத்திரம், காதிரா கிருஹ்ய சூத்திரம் என்று வடமொழியில் சில கிருஹ்ய சூத்திரங்கள் உள்ளன. இக்கிருஹ்ய சூத்திரங்களின் கருத்துக்கள் பெரிதும் தமிழர் வாழ்க்கைக்கு ஒத்துப் போகக்கூடியவைகளே. வேறு வகையாகச் சொன்னால் வடமொழிக் கிருஹ்ய சூத்திரங்கள் தமிழர் வாழ்வை அப்படியே காட்டுவன என மதிப்பிடலாம்”

ஆயுர்வேதம் என்ற மருத்துவ முறை தமிழர்களின் சித்த மருத்துவத்தின் ஒரு பிரிவுதான். ஆனால் உலகு ஆயுர்வேதத்தை அறிந்திருப்பதைப் போலத் தமிழர்களின் சித்த மருத்துவம் அறியப்படவில்லை.”

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் தமிழ் மருத்துவத்தை அடியோடு ஒழித்துக் கட்ட ஒரு முயற்சி நடந்துள்ளது. ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தமிழ் மருத்துவத்தை எல்லாம் தமிழ் மருத்துவம் என்றோ சித்த மருத்துவம் என்றோ தெரிவிக்காமல், எல்லாம் “ஆயுர் வேதம்” என்று அவர்களுக்குத் தவறாகத் தெரிவித்துள்ள ஒரு சூழ்ச்சியையும் நாம் காண்கின்றோம். ஆங்கிலேயர்கள் நூற்களால் இது தெளிவாகிறது.” (14)

மராட்டிய மன்னர் சரபோஜியின் தீவிர முயற்சியால் அன்றைக்கு இம்மண்ணில் இருந்த பல்வேறு சித்த மருத்துவ சிகிச்சை முறைகள் அறிஞர்களைக் கொண்டுத் தமிழில் தொகுக்கப்பட்டன. தமிழ் மருத்துவமே அப்போது மக்களிடையே இருந்துள்ளது என்றும் அதுவே பார்ப்பன சூழ்ச்சியால் ஆயுர்வேதத்தில் சேர்க்கப்பட்டது என்பது தெரிய வரும்.

“சரபேந்திர வைத்திய முறைகள்-வாதரோக சிகிச்சை” என்ற இவ்வெளியீட்டில் தஞ்சை மன்னர் சரபோஜி (1798-1832) அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட “தன்வந்தரி மகால்” என்ற வைத்திய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையில் வாத ரோகத்தைப் பற்றிய முறைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவ்வாராய்ச்சிக் கழகத்தில் மன்னர் சரபோஜி நமது நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுபவசித்தமாகக் கையாளப்பட்ட சிகிச்சை முறைகளை ஆராய்ச்சி

செய்வதற்காக ஓர் ஆஸ்பத்திரி ஏற்படுத்தி அதில் நம் நாட்டு வைத்தியர்களையும், மேல்நாட்டு வைத்தியர்களையும் கொண்டு முறைகளை அனுபவத்தில் பரிசோதித்து, குணம் தரும் முறைகளை மட்டிலும் திரட்டி தமது ஆஸ்தான தமிழ்ப் பண்டிதர்களைக்கொண்டு தமிழ்ப்பாடல்களாகத் தொகுக்கச் செய்து, வியாதிகளுக்கு தக்கவாறு 18 தொகுதிகளாகப் பிரித்து ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதிவித்துக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறார்” (15)

இப்படித் தமிழரின் மருத்துவமான சித்த மருத்துவத்தை தம்முடையதாக்கிக்கொண்டு அதற்கு ஆயுர்வேதம் என்று பெயரையும் வைத்துக்கொண்டு அதனை நாடு முழுமைக்கும் பரப்பவும் மேன்மை படுத்தவும் ஒன்றிய அரசு காட்டும் முனைப்பைச் சித்த மருத்துவத்திற்கு காட்டாமல் சிறுமை செய்திடும் முயற்சிகளை இன்றைக்கும் மேற்கொள்கிறது என்பதற்கு தமிழ் நாட்டரசு தீர்மானித்த சித்த மருத்துவ பல்கலைக் கழகத்திற்கான அனுமதி அளிக்கப்படாமலிருப்பதே சான்று.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை

அவர்களுக்கே கல்வி

தொடக்கத்திலிருந்தே அனைத்துக் கல்வியையும் ஆரியம் முழுமையாகக் கைப்பற்றிக் கொண்ட நிலைமை ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்குப் பின்னரே மாற்றம் கண்டு தமிழர்களுக்கும் கிடைக்கப்பெற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே கல்விச்சாலைகளை நிறுவிய சோழப்பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் வந்த இசுலாமிய நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சிகளில் “பொது மக்களின் கல்வியைப் பரப்புவது அரசாங்கத்தின் கடமைகளுள் ஒன்று என்ற நிலை ஏற்படாமல் தொடர்ந்தது. நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சியின்போது இங்கு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முனைந்தபோது மக்களுக்குக் கல்வி அறிவைப் புகட்டும் பணிகளையும் மேற்கொண்டார்கள். அதன் காரணமாக ஆங்காங்கே சிறு பள்ளிகளைத் துவக்கினார்கள். இது மெல்ல உருவெடுத்து ஆங்கிலக் கல்வி புகட்ட கல்வி நிலையங்களை ஆங்கிலேயர் தொடங்கி நடத்தியமையின் விளைவாக சாதாரண மக்களும் கல்வி கற்றக்கூடிய சூழல் உருவானது”

இருந்தாலும் அன்றைய நிலையில் பெரும்பாலும் பார்ப்பன மாணவர்களே இப்பள்ளிகளில் பயின்று

வந்தனர். ஏழ்மை குடும்பச்சூழல் காரணமாக பெரும்பான்மை பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. காலப்போக்கில் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்த பார்ப்பனர்களே ஆங்கிலேயர்களால் நடத்தப்பட்ட வகுப்புகளிலும் கல்லூரிகளிலும் பயின்று ஆங்கிலப் புலமையும் உயர் கல்வியும் பெற்று அரசாங்கப் பணிகளில் நுழைந்து ஆக்கிரமித்துக்கொண்டார்கள். இதுகுறித்து விரிவாகக் காண்போம்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் பார்ப்பன ஆதிக்கமும் நிகழ்ந்த மாற்றங்களும்

காலங்காலமாக தமிழர்களின் வாழ்வைச் சூறையாடிய பார்ப்பனர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் அதே நிலையைத் தொடர்ந்திட பெரிதும் முயன்றனர் என்பதும் அதில் வெற்றி கண்டனர் என்பதையும் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி இந்நாட்டின் வளங்களைக் கொள்ளை யடிப்பதற்காக நிறுவப்பட்டது என்றாலும் பல்வேறு சமூக நலன் சார்ந்த திட்டங்களை வகுத்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. குறிப்பாக அனைத்துத் தரப்பு மக்களும் வேறுபாடின்றி கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதில் முனைப்போடு இருந்தனர்.

பார்ப்பன அடிமைகளாகவும் மூடநம்பிக்கைகளில் மூழ்கியும் கிடந்த உள்நாட்டு மன்னர்களின் ஆட்சிகள் ஒழிந்து போனதால், அவர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்த பெரும்பான்மை வேத பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன. மன்னர்களையும், சீமான்களையும் நம்பி, நாடு முழுதும் யாகங்களையும், பூசை புணஸ்காரங்களையும் செய்து பிழைப்பு நடத்தி வந்த பார்ப்பனர்கள் இந்த மாற்றங்களின் விளைவாலும் ஆங்கிலேயர்கள் விதித்த சட்ட திட்டங்களாலும், தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளினாலும் ஏற்பட்ட சிக்கல்களால் தங்கள் வசமிருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான வேலி நிலங்களை பார்ப்பனரல்லாத உயர்சாதி பணக்காரர்களிடமும் மடங்களிடமும் விற்பனை செய்து விட்டு தங்கள் அக்கிரகாரங்களை விட்டகலத் தொடங்கினர் அதனால் சர்வேதி மங்கலங்களும், அகரங்களும், பிரம்மதேயங்களும் மறைந்து போயின. அவற்றில் உள்ளடங்கி யிருந்த பண்டைப் பெயர்களோடிருந்த கிராமங்கள் மீண்டும் அப்பெயர் பெற்றன.

இக்கடுமையானச் சூழலிலும் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் சுய உருவைக் காட்டத் தயங்கவில்லை. தங்கள் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாக மிலேச்சர்களான ஆங்கிலேயர்களின் மொழியை அவசரமாகக் கற்கத் தொடங்கினர். இதற்கிடையில் ஆங்கிலேயர்களின் கிழக்கிந்திய கம்பெனி நிருவாகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளில் கல்வி தொடர்பாக நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மதத்தைப் பரப்ப வந்த கிருத்துவ பாதிர்மார்கள் பல ஊர்களில் துவக்கப்பள்ளிகளை ஆட்சியாளர்களின் உதவியோடு நிறுவினர். அவற்றில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றுத் தரப்பட்டன. கி.பி.1854இல் "ஆங்கிலக் கல்வித் திட்டம்" என்ற ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்த அரசாங்கம் அதன் வழியாக சாதி மத வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களும் ஆரம்ப பள்ளிகளில் தாய்மொழியையும் உயர் கல்வியில் ஆங்கிலத்தையும் கற்க வழி வகுத்தது. கல்விக்கான துறை ஒன்றை ஏற்படுத்தவும் சென்னை, மும்பை, கல்கத்தா போன்ற பெரு நகரங்களில் பல்கலைக் கழகங்களை நிறுவிடவும் இத்திட்டம் செயல்பட்டது. பெண்களுக்கான தனிப்பள்ளிகளும் தொடங்கப்பட்டன. இதன்படி சென்னையில் 1857இல் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்டது.

கிழக்கிந்திய கம்பெனியாக இருந்த ஆங்கில அதிகாரம் இங்கிலாந்து அரசி விக்டோரியாவின் ஆட்சியின் கீழ் கொணரப்பட்டபின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கி.பி.1858 நவம்பர் ஒன்றாம் நாள் வெளியான விக்டோரியா அறிக்கையில் இந்திய குடிமக்களுக்கு பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முனைந்திருப்பதாகவும் சாதி, மதம், நிறம் பாராமல் அரசுப் பணிகள் அளிக்கப்படும் என்றும் உறுதி அளிக்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் பல நூற்றாண்டுகளாக பாதுகாத்து வந்த தங்களின் சுகபோகங்களையும், அதிகாரங்களையும் இழக்க விரும்பாத அவசரம் அவசரமாக ஆங்கிலம் கற்ற பார்ப்பனர்கள் பலர் அரசாங்கப் பணிகளில் சேர்ந்தனர். இதனால் கிடைத்த அதிகாரத்தின் வாயிலாக அன்றைக்கு ஆங்கிலேயர்கள் அமைத்த பள்ளி கல்லூரிகளை பெரும்பான்மையாக பார்ப்பன மாணவர்களே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். அதனால் நீண்ட

காலமாக கல்வி மறுக்கப்பட்ட பெரும்பான்மைத் தமிழர்களால் அவர்களோடு போட்டிபோட்டு முன்வர இயலவில்லை. வெகுசிலர் அவ்வாறு படிக்கவோ பணிக்கோ செல்ல நேரிட்டால் அவர்கள் அவமானப்படுத்தப்பட்டனர்.

இச்சூழலிலும் தங்கள் வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தையும், மனு கோட்பாடுகளையும் விட்டுவிடாமல் வலுவாகப் பிடித்துக் கொண்ட பார்ப்பனர்கள், தங்களின் மத நம்பிக்கைகளிலும் சட்டங்களிலும் ஆங்கில அரசாங்கம் தலையிடாமல் இருக்க உறுதியினைப் பெற்றனர். அந்நாட்களில் ஆங்கில மருத்துவம் படிக்க சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிபந்தனையைத் தங்கள் தந்திரத்தால் நுழைத்திருந்த பார்ப்பனர்களின் சூழ்ச்சியால் அப்போது அவர்கள் மட்டுமே மருத்துவர்களாக ஆகமுடிந்த நிலை இருந்தது. இப்படி ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியிலும் பார்ப்பனர்களின் கை வலுத்து ஓங்கியிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் இந்த ஆதிக்கத்தில் உச்ச நிலையை எட்டியது என்றால் மிகையில்லை. இதை படம் பிடித்துக் காட்டும் வரிகள்-

"வேறெந்த மாகாணத்திலும் காணப்படாத ஒரு சமூகநிலை சென்னை மாகாணத்தில் காணப்பட்டது. இங்கு அரசாங்க அலுவல்களிலும் வேறு பல பொதுப்பணிகளிலும் உயர் மட்டத்தில் பிராமணரே இடம் பிடித்திருந்தனர். மொத்த மக்கட்தொகையில் பிராமணர்கள் நூற்றுக்கு மூன்று பேர்களே இருந்தனர். ஏனையோர் 97 பேர்களாக இருந்தும் அவர்களுக்குப் போதிய அளவு அரசாங்கப் பணிகளில் இடங்கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களுடைய படிப்பும் குன்றியிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாட்டில் இருந்த வழக்கறிஞர்கள், டாக்டர்கள், எஞ்சினீயர்கள் ஆகியோர் நூற்றுக்குத் தொன்னூறு பேர் பார்ப்பனர்களாகவே இருந்தனர். சோழர் காலத்திலும், விசயநகரத்துப் பேரரசர் காலத்திலும், நாயக்கர் காலத்திலும் ஆட்சியிலும் சமயத் தலைமையிலும் அமர்த்தப்பட்டிருந்த பிராமண சமூகம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் அந்த இடங்களைப் பிறருக்கு விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ஆரிய வழக்ககின்படி மக்கள் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு வர்ணங்களாகப் பரிக்கப்பட்டவராயினும்

பிராமணரைப் பொருத்தவரையில் தமிழ்நாட்டில் பிராமணர் என்றும் பிராமணர் அல்லாத ஏனையோர் அனைவரும் சூத்திரர் என்றும் இருவிதப் பிரிவினையே நிலைத்துவிட்டன. பறையர்கள் என்றும் இல்லாத தாழ்ந்த நிலையில் ஒடுக்கப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்கள் என்றும்போல் சேரியில் வாழ்ந்துவந்தனராயினும் பலவகையான இழிவுக்கும் அவமானத்துக்கும் உட்பட்டு வந்தனர். பிராமணர்களின் தெருக்கோடியிலும் அவர்கள் அடியெடுத்து வைக்கக்கூடாது. அவர்கள் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கிணற்றில்தான் தண்ணீர் எடுக்க வேண்டும். குளங்களில்தாம் குளிக்க வேண்டும். ஆற்றங்கரைகளிலும் அவர்களுக்குத் தனித்துறைகள் ஒதுக்கப் பட்டன. கிராமப் பள்ளிகளில் பறையர்களின் பிள்ளைகள் சேர்க்கப்படுவதில்லை. இந்துக்கள் நிருவகித்து வந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் அவர்களுக்கு இடம் அளிக்கப்படவில்லை. சேரிகளில் போதிய வாழ்க்கை வசதிகள் அமைத்துக் கொடுக்கப்படவில்லை. பட்டமும் உயர் பதவியும் பெற்ற பார்ப்பனர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு உடனாக இருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்ததுமட்டுமின்றி ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் நடத்திய பெசன்ட் அம்மையாருடனும் சேர்ந்து, அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று தம் ஆதிக்கத்திற்கு உறுதிதேடிக் கொண்டார்கள்.

சமயம் தத்துவம் சடங்குகள் கோயில்கள் ஆகியவற்றின் பேரால் அரசாட்சி புரிந்து வந்த பிராமணர்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சி வந்த பின்பு ஆங்கிலப் படிப்புக்கும் அதனால் கிடைத்து வந்த பதவிகளுக்கும் ஏறியிருந்த மதிப்பை நன்கு உணர்ந்து கொண்டனர். உயர்கல்விப் பள்ளிகளில் பிராமணரல்லாதார் நுழைந்து இடம் பெறுவது குதிரைக் கொம்பாய்விட்டது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வடமொழிப் பயிற்சிக்குப் பிராமணர்கள் மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். விஞ்ஞான வகுப்புகளில் பெரும்பாலோர் பிராமண மாணவர்களே இடம் பெற்றனர். ஏனையோர்க்குத் தகுதியிருந்தும் இவ் வாய்ப்புத் தர மறுக்கப்பட்டனர்." (16)

ஆக, காலங்காலமாகத் தமக்குரிய தந்திரத்தால் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பார்ப்பனர்கள், ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியிலும் அனைத்து நிலைகளிலும் தங்களை பாதுகாத்துக் கொண்டு

தமிழர்களின் வாழ்வை சூறையாடிக் கொண்டிருந்த நிலை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை இருந்தது அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது. ஆண்டாண்டு காலமாக அவர்களின் ஆக்கிரமிப்பை ஆட்டிப் பார்க்கத் துவங்கியதே திராவிட இயக்கம்.

முற்றுப்புள்ளி வைக்க வந்த திராவிட இயக்கம்

ஆயிர மாயிரமாண்டு கொடுமைகளில் தமிழர்கள் சிக்கித் தவித்தபோது, அன்றைக்கு படித்த பட்டம் பெற்ற ஒருசில பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் ஒன்றுகூடி தம்மக்களின் விடிவு நிலை குறித்து யோசித்தனர். அதன் விளைவாக 1912 முதலே சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதன் தொடர்ச்சியாக 1916ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 20ஆம் நாள் பிராமணரல்லாதார் மாநாடு ஒன்று சென்னையில் கூட்டப்பட்டது. அதில் "தென்னிந்திய நலஉரிமைச் சங்கம்" என்ற பெயரில் ஓர் இயக்கம் துவங்கப்பட்டது. சர்.பிட்டி தியாகராயச் செட்டியார் அதன் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

மாநாட்டில் அவர் வெளியிட்ட அறிக்கையில், பிராமணரல்லாதாரின் தாழ்நிலையையும் பார்ப்பனர்கள் அனைத்துத் துறைகளிலும் பெற்றிருந்த ஏற்றத்தையும் விரிவாகக் கூறியிருந்ததோடு நாட்டில் அனைத்து தரப்பு வகுப்பினரும் அனைத்து வகையிலும் சமநிலையை அடைந்த பிறகே சுதந்திரம் பெறவேண்டும் எனவும், உண்மையான சுதந்திரத்தின் பயன் அப்போதுதான் எல்லா குடிமக்களுக்கும் பாய்ந்து நிரம்பும் என்றும் திட்ட வட்டமாகத் தெரிவித்திருந்தார்.

டாக்டர் டி.எம்.நாயர் பி.டி.ராஜன் டாக்டர் நடேசனார் சர். ஏ.டி. பன்னீர்செல்வம் போன்றவர்கள் இந்த இயக்கத்தில் இருந்தார்கள். பின்னர் அந்த இயக்கம் "நீதிக்கட்சி" (ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி) என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. அக்கட்சியின் சார்பாக ஆங்கிலத்தில் ஜஸ்டிஸ் என்ற நாளிதழும் தமிழில் திராவிடன் என்ற நாளிதழும் தொடங்கப்பட்டு மக்களுக்கு விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தின. அதன்விளைவாக நாடு முழுவதும் இளைஞர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் இந்த இயக்கத்தின்பால் ஈடுபாடு கொண்டு இணைந்தனர்.

ஆங்கில அரசு கொண்டுவந்த மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு திட்டத்தின்படி சென்னை

மாகாணத்தில் இரட்டை ஆட்சிமுறை நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன்படி 1920இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் மக்களிடம் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த நீதிக்கட்சியே ஆட்சிக்கு வந்தது. இந்த ஆட்சியில் அமைந்த அமைச்சரவையில் ஏ.சுப்பராயலு ரெட்டியார் முதலமைச்சராகவும் ராஜா.ராமராயனங்கர் (பனகல் அரசர்) மற்றும் கே.வி.ரெட்டி ஆகியோர் அமைச்சர்களாகவும் இருந்தனர். ஓராண்டு காலம் கடந்தபின் முதலமைச்சர் பதவியில் பனகல் அரசர் அமர்ந்தார். கிட்டத்தட்ட பதினேழு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பொறுப்பில் இருந்த நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கான பல புரட்சிகரமான திட்டங்கள் நடைமுறை படுத்தப்பட்டன.

மருத்துவம் படிக்க சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை ஒழிக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. பஞ்சமர் என்ற சொல் நீக்கப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பொதுக்கிணறுகள் குளங்களில் தண்ணீர் எடுக்க அனுமதிக்கப்பட்டது. தேவதாசிமுறை ஒழிக்க சட்டமியற்றப்பட்டது.

குறிப்பாக பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கல்வி வேலை வாய்ப்புகளில் அக்கறை கொண்டு நாட்டிலேயே முதல் முதலாக வகுப்புவாரி உரிமையை நிலைநாட்டும் அரசாணையை (எண்.613 பொதுத்துறை நாள் 16-09-1921) வெளியிட்டது. அதன்படி 12 இடங்களுக்கு பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு 5 இடங்களும் பார்ப்பனர்களுக்கு 2 இடங்களும் முகமதியர்களுக்கு 2 இடங்களும் கிருத்துவர் ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு 2 இடங்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 1 இடமும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டன.

இந்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டும் நடைமுறைக்கு வருவதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு அது நிறைவேறாத ஒன்றாகவே இருந்தது.

இதற்கிடையில் இந்திய விடுதலைக்காக இந்திய நாடு முழுமைக்கும் போராடிய ஒரே இயக்கமாக விளங்கிய காங்கிரஸ் கட்சியின் தமிழ்நாடு பிரிவில் சி. ராஜகோபாலாச்சாரியார் திரு.வி.கல்யாணசுந்தர முதலியார் வரதராஜலு நாயுடு போன்றவர்கள் முதல்நிலையில் இருந்து போராடினார்கள். அந்நாட்களில் ஈரோடு நகரில் ஒரு செல்வக்

குடும்பத்தில் பிறந்த ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கர் என்பார் நகர் மன்றத் தலைவராகவும் பல்வேறு சங்கங்களிலும் அமைப்புகளிலும் பொறுப்புகளைக் கொண்டவராகவும் மக்கள் நன்மதிப்பைப் பெற்ற உண்மையான தொண்டனாகவும் இருந்தார். அவரோடு நட்பு கொண்டிருந்த ராசகோபாலாச்சாரியாரின் முயற்சியால் தாம் வகித்து வந்த அனைத்து பதவிகளையும் உதறிவிட்டு காந்தியின் தலைமையை ஏற்க ஈ.வெ.இராமசாமி காங்கிரசில் 1920ஆம் ஆண்டில் இணைந்தார்.

காந்தியாரின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் வெற்றிபெற தன்னாலான அனைத்து உழைப்புகளையும் அதற்காக அளித்தார். பிறப்பிலேயே பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களையும் சமூகநீதி உணர்வின்மையும் கொண்டிருந்த இராமசாமியாருக்கு காங்கிரசில் இருந்த பார்ப்பன ஆதிக்கம் பிடிக்கவில்லை. குறுகிய காலத்திலேயே இதைத் தெரிந்து கொண்டவர் அவ்வியக்கத்தில் இருந்துகொண்டே கேரள மாநிலம் வைக்கத்தில் நடைபெற்ற தெரு நுழைவு போராட்டத்தில் பங்கேற்று சிறை புகுந்தார். காங்கிரஸ் உதவியால் சேரன்மாதேவியில் நடத்தப்பட்டு வந்த குருகுலத்தில் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் கேவலமாக நடத்தப்பட்டதை அறிந்தவர் அதனை எதிர்த்தார். காந்தியார் வரை இப்பிரச்சனை சென்றது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடைபெறும் காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் வகுப்புவாரி உரிமைக்கான தீர்மானத்தை இராமசாமியார் கொண்டு வரும்போதெல்லாம் அது எதிர்க்கப்படுவதும் தோல்வியடையச் செய்யப் படுவதும் அவருக்கு மிகுந்த வேதனை அளித்தது. 1925ஆம் ஆண்டு காஞ்சிபுரத்தில் நடைந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார் தலைமை ஏற்றிருந்த நிலையில் தாம் கொண்டுவந்த வகுப்பரிமைத் தீர்மானம் ஏற்கப்படாததால் ஆத்திரமடைந்த இராமசாமியார் மாநாட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

அதன்பின் "சுயமரியாதை இயக்கம்" தொடங்கினார். 1925ஆம் ஆண்டு அவர் தொடங்கிய குடியரசு இதழ் வழியாக மக்களுக்கு பகுத்தறிவையும் சமூக நீதியையும் பரவச் செய்தார். நாடு முழுமைக்கும் சுற்றுப் பயணங்கள் மேற்கொண்டு தன் கருத்துக்களை பரவச்செய்தார். அவர் முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றியாக லட்சக்கணக்கான இளைஞர்கள் அவர்

இயக்கத்தில் இணைந்தனர். அவர் எண்ணங்களை செயல்படும் விதத்தில் அன்றைக்கு ஆட்சி புரிந்த நீதிக்கட்சியும் இருந்ததால் அதற்கு ஆதரவினைத் தந்தார்.

1927ஆம் ஆண்டு அவர் செங்கற்பட்டில் நடத்திய முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டில் அவரால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் புரட்சிகரமானவை மட்டுமின்றி இன்றைய தமிழ்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உரமாக அமைந்தவை என்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது. சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் கிடந்த பார்ப்பனரலாத மக்களைத் தூக்கி நிறுத்தவல்ல வலிமை கொண்டவையாக அத்தீர்மானங்கள் அமைந்தன.

இராமசாமியாரின் விருப்பத்தின்படியே 1921ஆம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட முதல் இடஒதுக்கீட்டு ஆணை அன்றைய ஆட்சியில் இருந்த முத்தையா முதலியார் என்பவரின் முயற்சியால் புத்துயிர் பெற்று நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன்படி ஏற்கனவே கூறப்பட்ட அளவின்படி கல்வி வேலை வாய்ப்புகள் அமைந்திட வழி ஏற்பட்டது.

இதனால் பார்ப்பன ஏடுகளும், அமைப்புகளும் ஆத்திரம் கொண்டன. ஆனால் அதில் மகிழ்ச்சியடைந்த இராமசாமியார் "முத்தையா வாழ்க!" என்று குடியரசு ஏட்டில் தலையங்கம் தீட்டினார். அத்தோடு நில்லாமல் பெயர் வைக்கச் சொல்லி மக்கள் அவரிடம் கோரியபோதெல்லாம் அக்குழந்தைகளுக்கு முத்தையா என்று பெயர் சூட்டினார்.

தமிழர்கள் அனைத்து நிலைகளிலும் உயர வேண்டும் என்றும் ஆங்கிலேயர்களைப்போல் அறிவியல் துறைகளில் முன்னேற வேண்டும் என்றும் விரும்பிய இராமசாமியார், தமிழ் மொழி அறிவியல் வளர்ச்சி பெறாமல் இருப்பதைக் கண்டு வெதும்பினார். இலக்கியம், சமயம் சார்ந்த மொழியாக மட்டுமே தமிழ் இருப்பதால் அது காலத்திற்கேற்றார்போல் வளர வேண்டும் என்றவர், தமிழர்கள் முன்னேற வேண்டுமாயின் தமிழோடு ஆங்கிலத்தையும் கற்க வேண்டும் அப்போதுதான் உலக அளவில் வல்லுனர்களாக தமிழர்கள் வர முடியும் என்று தன் கருத்தினை வெளிப்படுத்தினார். அதற்காக அவர் தமிழ் மீது வீசிய கடுஞ்சொற்கள் புலவர்களையும், தமிழறிஞர்களையும் கோபப்படச் செய்தன.

ஆனால் "தமிழில் அறிவியல் சொற்களை ஆக்கம் செய்து தரும் புலவர்களுக்கு சன்மானம் தருவதோடு நானே என் செலவில் ஆயிரம் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வழங்குவேன்" என்று அவர் சொன்னது தமிழ் மீதும் தமிழர்கள் மீதும் கொண்ட அக்கறையினால் வெளிவந்தவையே என்பதை குறுகிய காலத்திலேயே அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

1937இல் நீதிக்கட்சியின் தோல்வியால் ஆட்சிக்கு வந்த இராசகோபாலாச்சாரியார் வழக்கமான தன் இன உணர்வு அடிப்படையில் சமஸ்கிருதத்தை பரப்புவதற்கு மறைமுகமாக கொண்டுவந்த இந்தத் திணிப்பை எதிர்த்து இராமசாமியார், மறைமலையடிகள், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் போன்றவர்களுடன் இணைந்து முதல் ஆளாக அதனை எதிர்த்தார். நாடு முழுதும் இந்தி மொழித் திணிப்பை எதிர்த்து போராட்டங்களை நிகழ்த்தினார். அதனால் சிறை தண்டனைகளை அனுபவித்தார்.

தமிழர்களின் அடையாளமாகத் திகழும் உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளின் அருமை உணர்ந்தவர், அதனை மலிவு விலையில் அச்சிட்டு வச்சக்கணக்கில் மக்களுக்கு வழங்கினார். திருக்குறள் மாநாடுகளை நடத்தினார். தமிழ் வளர்ச்சி மீது கொண்ட அக்கறையால் எழுத்து சீர்திருத்தத்தைத் தன் விடுதலை ஏட்டில் கொண்டு வந்தார். 1938ஆம் ஆண்டு பெண்கள் நடத்திய மாநாடு ஒன்றில் "பெரியார்" என்ற பட்டம் சூட்டப்பட்டார். அன்று முதல் இயக்கத் தோழர்களாலும் மக்களாலும் தந்தை பெரியார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

நீதிக்கட்சியைத் தொடங்கிய மூத்த தலைவர்கள் அனைவரும் அடுத்தடுத்து மரணித்ததால் அக்கட்சித் தலைமைக்கு வெற்றிடம் ஏற்பட்டது. அப்போது இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் காரணமாக பெரியார் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். இருப்பினும் பெரும்பாலானவர்களின் விருப்பப்படி சிறையில் இருந்த அவரை நீதிக்கட்சித் தலைவராக்கினர்.

பகுத்தறிவு சமூகநீதிக்காக தொடர்ந்து பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்த நிலையில் 1944இல் தன் இயக்கத்திற்கு "திராவிடர் கழகம்" என்ற பெயரை சூட்டினார். அரசியலில் ஈடுபட வேண்டுமென்ற நோக்கில் பெரியாரிடமிருந்து 1949இல் பிரிந்த அறிஞர் அண்ணா "திராவிட முன்னேற்ற கழகம்" என்ற அரசியல் கட்சியைத் துவங்கினார். திராவிடர்

கழகத்திலிருந்த கலைஞர் கருணாநிதி நாவலர் நெடுஞ்செழியன் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் போன்ற பல முன்னணித் தலைவர்கள் அண்ணாவோடு சென்று அவருக்குத் துணை நின்றனர். கட்சி தொடங்கிய அண்ணா தந்தை பெரியாரின் கொள்கைகளே தன் கட்சியின் கொள்கை என்றார்.

இந்திய நாட்டுக்கு 1947இல் விடுதலை கிடைத்தது. அன்றைக்கு தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்தவர் ஓமாந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார். அவருக்குப்பின்னர் சிலரது ஆட்சிக்குப்பின் மீண்டும் 1953இல் இராசகோபாலாச்சாரியார் தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சரானார். தமக்குள் ஊறிக்கிடக்கும் பார்ப்பன ஆதிக்க எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த நினைத்த அவர் இந்தியைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கவும் “குலக்கல்வித் திட்டம்” என்ற பெயரில் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் கல்வி கற்பதைத் தடுக்கவும் முனைந்தார்.. பல நூறு ஆண்டுகள் கல்வியறிவு இல்லாமல் கைநாட்டுப் பேர்வழிகளாக இருந்த தமிழர்களுக்கு வாராது வந்த மாமணியாக வந்த திராவிட இயக்கத்தின் கொள்கைகளுக்கு எதிராக பல்லாயிரக்கணக்கான பள்ளிக்கூடங்களை இழுத்து மூடினார்

கொதித்தெழுந்தார் தந்தை பெரியார். நாடு முழுதும் போராட்டங்கள் வலுத்தன. திராவிட முன்னேற்ற கழகமும் இதில் பங்கேற்றது. போராட்ட வலிமை தாங்க முடியாமல் ஆட்சியை விட்டு இறங்கினார் ஆச்சாரியார். அதன்பின் தந்தை பெரியாரின் முயற்சியால் முதலமைச்சரானார் பெருந்தலைவர் காமராசர். சுயமரியாதை இயக்கம் கண்ட நாள்முதல் காங்கிரசை எதிர்த்து வந்த பெரியார் தமிழர் என்ற முறையிலும் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு பாடுபடுவார் என்ற நம்பிக்கையிலும் காமராசரை ஆதரித்தார்.

அதற்கு சற்றும் ஊறு எண்ணாத காமராசர், தந்தை பெரியாரின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றினார். குலக்கல்வித் திட்டத்தை ஒழித்தார். மூடிக்கிடந்த பள்ளிகளோடு மேலும் ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளைத் திறந்தார். கிராமப்புற ஏழை எளிய தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்கு அவர்களின் பசி தடையாக இருந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஏற்கனவே நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட மதிய உணவுத்

திட்டத்தை நாடு முழுமைக்கும் நடைமுறைப் படுத்தினார். ஏழை எளிய மக்கள் கல்வியில் மேம்பாடு அடைய வேண்டும் என்று நாளும் உழைத்தார். நாடு இன்றைக்கு பல்வேறு துறைகளில் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றங்களுக்கு அடித்தளம் இட்டவர் பத்தாண்டு காலம் ஆட்சி புரிந்த கல்வி வள்ளல் காமராசர் என்றால் மிகையில்லை. இறுதிவரை அவரை ஆதரித்த பெரியார் காமராசரை “ரட்சகர்” என்றும் “பச்சைத் தமிழர்” என்றும் பாராட்டினார். 1951ஆம் ஆண்டு தன் ஆட்சி காலத்தில் இடஒதுக்கீட்டில் ஏற்கனவே இருந்த அளவை 100 பேரில் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு 25 விழுக்காடும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு 16 விழுக்காடும் பொதுப்பிரிவில் 59 விழுக்காடும் என்று உயர்த்தி சமூக நீதி வரலாற்றில் முத்திரை பதித்தார்..

காமராசருக்குப்பின் 1965ஆம் ஆண்டு எம். பக்தவச்சலம் முதலமைச்சரானார். அவர் ஆட்சியில் இந்தித் திணிப்பு மீண்டும் தலை தூக்கியது. அன்றைக்கு நாட்டில் எதிர்க்கட்சியாக இருந்த திராவிட முன்னேற்ற கழகம் அதை கடுமையாக எதிர்த்தது. நாடு முழுதும் மாணவர்கள் திரண்டு போராடினர். பலர் தமிழுக்காகத் தீக்குளித்து மாண்டனர். போராட்டங்களில் பலர் காவல்துறை துப்பாக்கி குண்டுகளுக்கு இறையாயினர். அதன் விளைவாக அன்றைய ஒன்றிய தலைமை அமைச்சராக இருந்த ஐவர்லால் நேரு அவர்கள் “தமிழ் நாட்டு மக்கள் விரும்பும் வரை இந்தி மூன்றாவது மொழியாக தமிழகத்தில் கொண்டுவரப்பட மாட்டாது” என்ற உறுதியினை அளித்தார்.

ஆட்சிக் கட்டிலில் திராவிட இயக்கமும் கண்ட மறுமலர்ச்சியும்

1967ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் வெற்றி பெற்றது. தமிழக சட்டமன்ற வரலாற்றில் “கடவுள் பெயரால்” உறுதி மொழி ஏற்பதை மாற்றி “உளமாற” என்று சொல்லி அறிஞர் அண்ணா முதலமைச்சராகப் பதவியேற்றார். பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்து வந்து பதினெட்டு ஆண்டுகளில் அவரால் தொடர்ந்து எதிர் விமர்சனங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தும் அதையெல்லாம் கருத்தில் கொள்ளாத அண்ணா, தந்தை பெரியாரை நேரில் சந்தித்து வாழ்த்து பெற்று “இந்த அரசே உங்களுக்கு காணிக்கை” என்றார்.

ஆட்சிக்கு வந்த உடனடியாக, பெரியாரின் முக்கிய கோரிக்கையான சுயமரியாதைத் திருமணத்தை சட்டமாக்கினார். 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்று இருந்த பெயரைத் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் மாற்றம் செய்தார்.

பல நூறு ஆண்டுகளாக அரசு நிருவாகத்தில் இருந்த வடமொழி ஆதிக்கத்தைத் தகர்க்கும் முயற்சியாக அவர் வெளியிட்ட அரசாணையால் கனம் என்பது மாண்புமிகு ஆயிற்று, ஸ்ரீ திரு ஆனது. ஸ்ரீமதி திருமதியானது. குமாரி செல்வியானது. தொடர்ந்து அரசு மேற்கொண்ட முயற்சிகளால் எண்ணற்ற வடமொழிச் சொற்களும் வேற்று மொழிச் சொற்களும் நற்றமிழ்ச் சொற்களுக்கு மாற்றப்பட்டன. ஊராட்சி, பேரூராட்சி, நகராட்சி, மாநகராட்சி, வாரியம், ஒன்றியம், வட்டம், மாவட்டம், வட்டாட்சியர், ஆணையர், பேருந்து, வானொலி, மாநிலச் செய்திகள், மாண்புமிகு என்பதான பல சொற்கள் மக்கள் நெஞ்சில் பதியத்தொடங்கியதோடு பழக்கத்திற்கும் வரலாயிற்று.

குறைந்த காலமே ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த அண்ணா 02-02-1969 அன்று மறைவுற்றார். அவருக்குப்பின் முதலமைச்சாரான முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் மு. கருணாநிதியின் ஆட்சியில் தமிழர்களின் கல்வி வேலை வாய்ப்புகள் மேம்பட பல்வேறு சட்டங்கள் நடைமுறைக்கு வந்தன. இடஒதுக்கீட்டில் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த 25 என்ற எண்ணிக்கையை 31ஆகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த 16 எண்ணிக்கையை 18 ஆகவும் உயர்த்தினார்.

பல நூறு ஆண்டுகளாக தமிழர்கள் கட்டிய கோயில்களில் உட்புகுந்து கொண்டு தங்கள் மொழிதான் இறைவனுக்குப் புரியும் என்று அதில் மந்திரங்களை ஒதிக்கொண்டிருந்த பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக தந்தை பெரியாரின் இறுதி விருப்பமாக இருந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அனைத்து சாதியினரும் அர்ச்சகராகலாம் என்ற சமூகநீதிக்கான ஆணையை 02-12-1970 அன்று பிறப்பித்தார். ஆனால் அதனை எதிர்த்து நீதி மன்றம் சென்ற பார்ப்பனர்கள் அதற்குத் தடையாணை பெற்றார்கள்.

சென்னை உயர்நீதி மன்ற நூற்றாண்டுக்கு மேலான வரலாற்றில் உயர்நீதி நீதிபதிகளாக

பார்ப்பனர்களே முழுவதுமாக இருந்த நிலையை மாற்றி பெரியாரின் எண்ணப்படி முதன்முறையாக ஏ. வரதராசன் என்ற ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவரை 14-02-1973 அன்று நீதியரசராக நியமித்தார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில். பார்ப்பனரல்லாத சிலரே மருத்துவர்கள் ஆகும் வாய்ப்பு கிட்டியது. இந்த வாய்ப்புகள் அனைத்து மக்களுக்கும் மடை திறந்த வெள்ளம்போல் சென்று பாய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மாவட்டம் தோறும் மருத்துவக் கல்லூரிகள் என்ற திட்டத்தை செயலாக்க முனைந்தார் கலைஞர். அதன் பயனாக அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையும் கூடவே கலை அறிவியல் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையும் உயர்ந்தன. அதில் பயிலும் பிற்படுத்தப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் உயர்ந்தது. கை ரிக்ஷா முறையை ஒழித்து சைக்கிள் ரிக்ஷா வழங்கினார். பேருந்துகளை நாட்டுடைமையாக்கினார்.

கலைஞருக்குப்பின் 1977 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த அண்ணா திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தலைவர் எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் பத்தாண்டுகள் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தார். தன் ஆட்சியிலும் தமிழர்களின் கல்வி வேலை வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிட முனைந்தார். கல்வி வள்ளல் காமராசரின் மதிய உணவுத் திட்டத்தைச் சத்துணவுத் திட்டமாக மேம்படுத்தினார். ஆட்சிக்கு வந்த துவக்கத்தில் இடஒதுக்கீட்டின் அவசியத்தை உணராதவராக இருந்து ரூ.9000 வருமான வரம்பினைக் கொண்டுவந்து அதற்கு ஊறு செய்ய முனைந்தவர் நாட்டில் எழுந்த போராட்டங்களின் விளைவாக - குறிப்பாகத் திராவிடர் கழகம் ஆசிரியர் கி. வீரமணி தலைமையில் நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவாக- உண்மை அறிந்து வருமான உச்சவரம்பு ஆணையை நீக்கம் செய்ததோடு ஏற்கனவே பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த 31 விழுக்காடு எண்ணிக்கையை 50 ஆக உயர்த்தினார்.

பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கான இடஒதுக்கீட்டில் தங்களுக்கு 20 விழுக்காடு தனி ஒதுக்கீடு வேண்டும் என்று வன்னியர் சமுதாய மக்களும் பாட்டாளி மக்கள் கட்சியின் தலைவர் டாக்டர் இராதாசம் போராட்டங்களை நடத்தி வந்தனர். அதனை முடிவுக்கு கொண்டுவரும் நோக்கில் அன்றைய

முதலமைச்சர் கலைஞர் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலிலிருந்து வன்னியர்கள் உட்பட சில பெரும் எண்ணிக்கை கொண்ட சாதியினரையும் சீர்மரபினர் என்ற வகையில் பல சாதியினரையும் ஒருங்கிணைத்து 116 சாதியினரைக் கொண்ட மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்ற பிரிவினை உண்டாக்கி அதற்கு பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட 50 ஒதுக்கீட்டிலிருந்து 20 ஐ ஒதுக்கீடு செய்தார். மேலும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இருந்த 30 விழுக்காட்டில் 3.5 ஐ இசுலாமியர்களுக்கு என்று தனி ஒதுக்கீட்டையும் 18 விழுக்காடு இருந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் ஒதுக்கீட்டிலிருந்து 3 விழுக்காட்டை அருந்ததியினருக்கும், மலைவாழ் மக்களுக்காக 1 ஐ தனி ஒதுக்கீடாகவும் வழங்கினார். இதனால் தமிழ் நாட்டின் இடஒதுக்கீட்டு அளவு 69 ஆக உயர்ந்தது. மேலும் கலைஞர் அவர்கள் கடந்த 1989ஆம் ஆண்டில் பெண்களுக்கான இடஒதுக்கீடாக 30 விழுக்காட்டை அறிவித்தார்.

தமிழ் நாட்டில் இருந்த 69 இடஒதுக்கீட்டை உச்சநீதி மன்றம் 1993(ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூற்று மூன்று)இல் ரத்து செய்தபோது முதலமைச்சராக இருந்தார் ஜெ.ஜெயலலிதா. இந்த தடை ஆணையை ரத்து செய்ய பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். இறுதியாக அரசமைப்பு சட்டத்தின் 31(சி) பிரிவில் திருத்தம் கொண்டு வந்து அதனை 9வது அட்டவணையில் சேர்க்க சட்ட மன்றத்தில் தீர்மானமாக நிறைவேற்றி குடியரசுத் தலைவருக்கு அனுப்பி ஒப்புதல் பெற்றால் இதற்கு தீர்வு கிடைக்கும் என்று திராவிடர் கழகத் தலைவர் கி.வீரமணி அளித்த கருத்துருவை ஏற்றுக்கொண்டவர் அவ்வாறே செய்து குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலையும் பெற்றுத் தமிழ்நாட்டில் இன்றளவும் 69 இடஒதுக்கீடு நிலைத்திருக்க வழி செய்து திராவிடர் கழகத்தால் “சமூகநீதி காத்த வீராங்கனை” என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்.

திராவிட இயக்கத்தின் இத்தகு நூறாண்டுகாலத் திட்டங்களாலும் செயல்பாடுகளாலும் தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் முன்னேற்றம் காண வழி ஏற்பட்டது. அதன் பயனாக இன்று அனைத்துத் துறைகளின் உயர் பதவிகளில் தமிழர்கள் பல்கிப் பெருகியிருக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம். இந்நிலையில் ஏழை எளிய

கிராமப்புற மாணவர்களின் மருத்துவக் கல்விக்குத் தடை போடும் வகையில் ஒன்றிய அரசால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள “நீட்” நுழைவுத்தேர்வு அவர்களின் கனவுகளைத் தகர்த்துள்ளது. இதனைத் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் உள்ளிட்ட அதன் தோழமைக் கட்சிகள் கடுமையாக எதிர்க்கின்றன. இத்தேர்வு மூலம் அரசுப்பள்ளி மாணவர்களின் நலன் காக்க வேண்டி முந்தைய அ.இ.அ.தி. மு.க. அரசு இதில் 7.5 விழுக்காடு ஒதுக்கீட்டை அமுல் படுத்தியது. நடைமுறையில் உள்ள இடஒதுக்கீட்டுக்கு இடையூறு செய்யும் விதமாகவும் பெரும்பான்மையான பார்ப்பனர்கள் பலன் பெரும் வகையிலும் பொதுப்பிரிவில் உள்ள ஏழைகளுக்காக 10 விழுக்காடு இடஒதுக்கீடு என்ற திட்டத்தை ஒன்றிய அரசு அவசரம் அவசமாக நடைமுறைப் படுத்தியது. இதனைத் தமிழ்நாட்டில் நடைமுறைப் படுத்த இன்றைய அரசு மறுத்துவிட்டது.

தற்போதுள்ள ஒன்றிய அரசு நாடு முழுமைக்குமான புதிய கல்விக் கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்தியதைத் தமிழ்நாடு தவிர்த்து பிற மாநிலங்கள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டன. அத்திட்டத்தில் தாய்மொழிக் கல்வியோடு ஆங்கிலம் மற்றும் ஏதாவது ஒரு இந்திய மொழியைக் கற்பது கட்டாயம் என்றும், 3, 5, 8 வகுப்புகளுக்குப் பொதுத்தேர்வுகள் வைக்க வேண்டும் என்றும், கல்லூரிக் கல்வியில் இடைநிற்றல் மாணவர்களுக்கு அதுவரை கற்ற காலத்திற்கான சான்று வழங்குதல் என்றும், மாணவர் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ள பள்ளிகளை ஒருங்கிணைத்து ஒரு மையப்பள்ளியை உருவாக்கி அதில் மாணவர்கள் பயில வேண்டும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள திட்டங்களைத் தமிழ்நாடு அரசு ஏற்க மறுத்தது.

இடைநில்லாக் கல்வியை ஏழை எளிய மக்கள் தொடரவும் மேல்நிலைக் கல்வியைக் கற்கவும் எட்டாம் வகுப்பு வரை அனைவரும் தேர்ச்சி என்ற நடைமுறைக்கு எதிரான இப்புதிய கல்விக் கொள்கையை ஏற்க மறுத்த தமிழ்நாடு அரசுக்குக் கல்வி தொடர்பாக அளிக்க வேண்டிய நிதியினை அளிக்கவும் மறுத்து வருகிறது.

இப்படி தமிழர்களின் கல்வி, மொழி உரிமைகளைப் பறிக்கும் முயற்சிகளில் இந்துத்துவ அரசு முயல்வது எதற்காக? அந்நாளில் தங்களின் மொழியைத்

தேவபாஷை என்று சொல்லி மற்ற எவரும் அதனைக் கேட்பதையோ கற்பதையோ ஏற்க மறுத்தவர்கள் இன்றைக்கு அம்மொழியை மற்றவர்கள் மீது திணிக்க முயல்வது எதனால்?

அன்றைக்கு மூடு மந்திரமாக அம்மொழியில் வைத்திருந்த தங்களின் வேத, சாஸ்திர, புராண புளுகு மூட்டைகள் இன்றைக்குத் தமிழ் உள்ளிட்ட பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைந்துவிட்டன. அதன் யோக்கிதைகளை, ஆபாசங்களை, புரட்டுகளை சுயமரியாதை இயக்கம் பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளச் செய்து நாட்டில் ஏற்படுத்திய தன்மானப் புரட்சியால் பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் விழித்துக் கொண்டனர். அறிவுத் தெளிவு பெற்றனர்.

ஒரு காலத்தில் பார்ப்பனர்களின் பேச்சு மொழியாக இருந்து தற்போது செத்த நிலைக்குப் போய்விட்டத் தங்களின் மொழியை மீண்டும் வளம் பெறச் செய்ய வேண்டுமாயின் பெரும்பான்மை மக்களின் மொழியை அழித்து அந்த இடத்தில் தங்கள் மொழியை நிலைநாட்ட வேண்டும். அப்போது ஸநாதன தர்மமான வர்ணாஸ்ரமத்தை ஒன்றிய பாசிச ஆட்சியின் துணையோடு பக்தி போதையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பெரும்பான்மை மக்களிடையே மீண்டும் வலுவாக நிலைநாட்டி அவர்களை சூத்திரர்களாக்கிக் கல்வியைப் பிடுங்கிப் புதைத்துவிட்டால் நாம் முழு வளம் பெற்று சுகமாக இருக்கலாம் என்ற கெட்ட எண்ணம்தான் அவர்களின் இச்செயல்பாடுகளுக்கு முக்கிய காரணங்களாகும். தங்கள் சுயநலத்திற்காக சூத்திரர்கள் சமஸ்கிருதம் படிக்க வேண்டியச் சூழலை உருவாக்கவும் துணிந்து விட்டனர்.

இதற்காகத்தான் மும்மொழிக்கொள்கை ஒரே நாடு, ஒரே மொழி, ஒரே கல்வி, ஒரே கலாச்சாரம், ஒரே பண்பாடு, ஒரே தேர்தல் என்று எல்லாவற்றையும் ஒற்றை சாரளத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்டால் அனைவரும் இந்தியையும், சமஸ்கிருதத்தையும் கற்று அதற்கு அடிமையாகி, வேத சாஸ்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக அவர்களின் கடவுள்களை மட்டுமே வழிபட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்குரிய பண்பாடு கலாச்சாரங்களில் திளைத்துவிடும் நிலைக்குப் போவார்கள். ஆரியப் படையெடுப்புக்கு எதிரான “திராவிடம்” என்ற ஆயுதமும்

அழிந்துபோகும். அதுதான் காலத்திற்கும் நாம் சுகபோகங்களோடு வாழ வழி என்ற மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமான கொடூர எண்ணத்தின் செயல் வடிவம்தான் இத்திட்டங்கள் யாவும்.

இவ்வடிவில் “ஆரியம்” மேற்கொண்டுள்ள பண்பாட்டுப் படையெடுப்பினை முறியடிக்க மக்கள் நலத்திட்டங்கள் என்ற பலமான ஆயுதங்களைக் கொண்டு எதிர்த்து வெற்றி கண்டு வருவது “திராவிட மாடல்” ஆட்சிதான் என்றால் மிகையில்லை.

முடிவுரை

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடைபெற்று வரும் இப்பண்பாட்டுப் படையெடுப்புக்களால் தனது அங்கங்களில் ஓரிரு சிறு காயங்களைப் பெற்றிருந்தாலும், முகத்திலும், நெஞ்சிலும் எக்காயமுமின்றி தன் சீறிளமைத் திறத்தோடு நிலைத்து நிற்கிறது தமிழ் மொழியும் அதன் பண்பாடும் கலாச்சாரமும் என்பதைக் காண்கின்றோம். இருப்பினும் சிறிது அலட்சியமாக இருந்தாலும், சந்து முனையில் தன் வாலை நுழைத்துப் பார்க்க ஆரியம் நுழையும் போதெல்லாம் அதனை ஒட்ட நறுக்கிப் போடும் பணியை இன்றைக்கு மேற்கொள்வது திராவிட இயக்கம் ஒன்றே. தமிழின விரோத பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும் ஆரியத்தின் ஆணிவேரை அடியோடு அறுத்தெரிய வேண்டுமாயின், அதனை வீரத்தோடும் தீரத்தோடும் எதிர்த்துப் போராடத் துணியும் எண்ணம் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு வரவேண்டும். இவ்வகையில் வேறு எவரும் துணியாத நிலையிலும், சில இனதுரோகிகளின் கீழ்றுப்பு வேலைகளிடையேயும் இன்றைய “திராவிட மாடல்” ஆட்சி ஒன்றே எதிரியை நெஞ்சுரத்தோடு எதிர்க்கிறது என்பதும் அதில் வெற்றி காண்கிறது என்பதும் மனநிறைவளிக்கிறது. எனவே பார்ப்பன பண்பாட்டுப் படையெடுப்பை முற்றிலும் முறியடிக்கும்வரை தமிழகத்தில் திராவிட இயக்கத்தின் ஆட்சி தொடர வேண்டும். அதுவே அனைத்து தமிழர்களின் எண்ணமாகவும் இருக்க வேண்டும்.

குறிப்புகள்

1. மொழி வரலாறு - டாக்டர் மு. வரதராசன் - (பக்கம் 12)
2. தமிழக வரலாறு மக்கள் பண்பாடும் - டாக்டர் கே.கே. பிள்ளை (பக்கம் 4648)

3. பௌத்தமும் தமிழும் – மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி (பக்கம் 32)
4. மேலது (பக்கம் 3435)
5. மேலது வரிசை எண்2இல் (பக்கம் 316)
6. பல்லவர் வரலாறு – சீனி.வேங்கடசாமி (பக்கம் 263264)
7. மேலது வரிசை எண்2இல் (பக்கம் 317)
8. பத்துப்பாட்டு – மூலமும் உரையும் – உத்தமதானபுரம் வே. சாமிநாதய்யர் (பக்கம்)
9. மனையடி சாஸ்த்திரம் – புதிப்பாசிரியர் முனைவர் திருமதி சத்தியபாமா காமேஸ்வரன்தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் வெளியீடு
10. தெய்வத்தின் குரல் முதல் பாகம் – சங்கராச்சாரியார் சந்திரசேகர சரஸ்வதி (பக்கம் 201,203,218,225)
11. மேலது (பக்கம் 387)
12. பல்லவர் வரலாறு – மா. இராசமாணிக்கனார் (பக்கம் 260261)
13. சோழர் சமுதாயம் – அருண்மொழி ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் பதிப்பு – புதிப்பாசிரியர் முனைவர் சீ. வசந்தி. தமிழ்நாடு தொல்லியல்துறை
14. தமிழர் மருத்துவம் – புதிப்பாசிரியர் முனைவர் க.சௌந்தரபாண்டியனின் பதிப்புரையில் – கீழ்த்திசை சுவடிகள்

நூலக வெளியீடு

15. சரபேந்திர வைத்திய முறைகள் (வாத ரோக சிகிச்சை) புதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ.கே.வாசுதேவ சாஸ்திரி – சரஸ்வதி மகால் நூலகம்
16. மேலது வரிசை எண்2இன் (பக்கம் 511512)

ஆசிரியர் குறிப்பு :

ஞான. வள்ளுவன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் புனியமைப்பியலில் இளம் அறிவியல், சமூகவியலில் முதுகலைப் பட்டம், மற்றும் மருத்துவமனை மேலாண்மையில் முதுநிலைப் பட்டம் ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளார். அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மூலம் மருத்துவத்துறையில் இளநிலை உதவியாளராக 1977ஆம் ஆண்டில் பணியில் சேர்ந்தவர், பதவி உயர்வுகளுக்குப் பின் நிருவாக அலுவலராக கடந்த 2012-ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

தன் தந்தை வழியொற்றி, தந்தை பெரியார் கொள்கைகள் மீது பற்று கொண்டவர். 1999ஆம் ஆண்டு முதல், நண்பர்களோடு இணைந்து 'தந்தை பெரியார் கல்வி அறக்கட்டளை' என்ற அமைப்பின் மூலம் ஏழை எளிய மாணவர்களின் கல்விக்கான உதவிகளைச் செய்து வருகிறார்.

எழுதுவதில் விருப்பம் கொண்டு இதுநாள் வரை 'பெரியார்-95', 'திராவிட இயக்கமும் எங்கள் ஊரும்', 'தமிழர் வாழ்வில் சாதியும் மதமும் – அன்றும் இன்றும்', 'இசை வேளாளர்', 'வரலாற்றில் வென்ற அவர் தாம் பெரியார்', 'செப்பேடுகளும் சதுர்வேதி மங்கலங்களும்', 'தளிச்சேரிப் பெண்டுகள்', 'ஸநாதனம்', 'ராஜநாயகம்', 'ஆச்சாரம்', 'பாதை தவறாத பாதங்கள்', 'சில பக்கங்கள் சில தாக்கங்கள்' என இதுவரை 12 நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது நூல்கள் நூலக ஆணைக்குழுவால் தேர்வு செய்யப்பட்டு, சென்னை அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம், மதுரை கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் உள்ளிட்ட தமிழகத்தின் பல நூலகங்களிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

